

ΓΕΡΑΚΙ

Ο ΝΕΟΣ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΓΕΡΑΚΙ

Τό θαῦμα πού
ΣΟΖΕΙ

14

Τὸ Γεράκι λήφτει στὴν ἀγκαλιά τοῦ θανάτου καὶ βγαίνει ἀπὸ ἐκεῖ ἄτρωτο.

ΤΟ ΘΡΥΛΙΚΟ Γεράκι, ὁ δυνατώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ὁ ἀνίκητος προστάτης τοῦ Δικαίου καὶ ἀγριος διώκτης τοῦ ἐγκλήματος βάζει σὲ κίνησι καὶ τὴν τελευταία ἵνα τοῦ σώματός του. Μὲ σφιχτὰ τὰ δόντια καὶ τὸν τωμένους τοὺς χαλύβδινους μυῶνες τῶν χειρῶν, τῶν ὤμων καὶ τοῦ στήθους του ἀγωνίζεται νὰ συγκεντρώσῃ μακροῦς τὴν μιὰ ἀπ' τὴν ἄλλη τὶς δυὸ βαρεῖες σιδερένιες πλάκες, τὸ πάτωμα καὶ τὸ ταβάνι,

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΕΣ 2.

τοῦ τσιμεντένιου κελιοῦ, μέσα στὸ ὁποῖο τὸν παρέσυρε ὁ σατανικὸς γιγανθώδης Φουκακούσα - Ζοζὸ γιὰ νὰ τὸν ἐξοντώσῃ (*). Στ' αὐτιά του φτάνει ὁ ἦχος ἀπὸ τὶς βαρεῖες τροχαλίες τοῦ μυστηριώδους μηχανήματος, ποὺ κινοῦν τὸ ταβάνι πρὸς τὰ κάτω καὶ τὸ πάτωμα πρὸς τ' ἄνω καὶ ποὺ σὲ λίγο θὰ τὸν συνθλίψουν, ἀφοῦ ὁλοένα καὶ περισσότερο ζυγώνουν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο κι' ἐκεῖνος εἶναι ἀνίκανος νὰ βρῇ μιὰ διέξοδο νὰ γλυστρήσῃ ἀπὸ τὴν παγίδα αὐτὴ τοῦ θανάτου. "Ἐχει πέσει μὲ τὴν κοιλιά στὸ πάτωμα, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχει πιὰ χώρος νὰ σταθῇ ὀρθὸς οὔτε καὶ γονατιστός, καὶ τώρα αἰσθάνεται στὴ ράχη του τὴ βαρεῖα πλάκα ποὺ ζυγίζει πάνω ἀπὸ ἑκατὸ τόννους. "Ἄν δὲ προσέσῃ νὰ σταματήσῃ αὐτὴ τὴν κάθοδο, ὕστερα ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα θὰ συνθλιβῇ καὶ θὰ γίνῃ μιὰ ἀμορφη μάζα ἀπὸ σάρκα καὶ ὅστα...

Σφίγγει λοιπὸν τὰ δόντια καὶ βάζει σὲ κίνησι ὅλες τὶς δυνάμεις ποὺ διαθέτει. Οἱ ἀρτηριές κι' οἱ φλέβες φουσκώνουν καὶ τὸ δέρμα κινδυνεύει νὰ σπάσῃ ἀπὸ τὸ τένωμα τῶν μυῶνων. Κόμποι ἰδρώτα μουσκεύουν τὸ πρόσω

(*) Διάβασε προηγούμενο τεῦχος «Τὸ μηχανήμα τοῦ Ὀλέθρου».

πό του από την υπεράνθρωπη τούτη προσπάθεια. Παίρνει μιὰ θαδεία άνάσσα και τὸ στήθος του φουσκώνει κι' ὀλάκερο τὸ κορμί του γίνεται ἕνας βράχος ἀπὸ γρανίτη...

Καὶ ξαφνικά παύει ν' ἀκούγεται ὁ ἀνατριχιαστικός θόρυβος ἀπὸ τὶς τροχαλίες. Τὸ πάτωμα καὶ τὸ ταβάνι σταματοῦν νὰ κινουῦνται. Τὸ Γεράκι ἔχει κατορθώσει κάτι τὸ ἀπίστευτο. Νὰ συγκρατήσῃ ἑκατοντάδες τόννους στὴ ράχη του καὶ νὰ κερδίσῃ καὶ τούτῃ τὴ φορὰ στὸν ἀγῶνα αὐτὸν ποὺ εἶχε φάτσα μὲ φάτσα μὲ τὸ θάνατο. Ἀλλὰ καὶ τούτῃ ἡ νίκη κινδυνεύει ν' ἀπομεινῇ χωρὶς θετικὸ κέρδος, ἀφοῦ ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος παραμένει πάντοτε σφηνωμένος ἀνάμεσα στὶς φοβερὲς αὐτὲς χαλύβδινες πλάκες καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σαλέψῃ, νὰ γλυστρήσῃ ἀπὸ τὸ φουβερό τοῦτο δόκανο...

Ἀπότομα ὅμως ἕνα χαμόγελο ἀστράφτει στὸ κουρασμένο πρόσωπό του.

— Ἐν τάξει!, ἀκούγεται μιὰ φωνή. Ὁ λευκὸς ταξιθεύει τώρα γιὰ τὰ βασίλεια τοῦ Ναυαζού! Τὴν ἴδια τύχη μὲ τὴ βοήθεια τοῦ πάνσοφου Βούδδα θὰ ἔχουν καὶ ὅλοι οἱ συμπατριῶτες του, ποὺ κρατᾶνε αἰχμάλωτὴ τὴν πατρίδα μας. Φέрте πάλι στὴ θέσι του τὸ μηχανήμα!

Ἀρχίζει πάλι ὁ χαρακτηριστικὸς θόρυβος τῶν τροχαλιῶν. Ἀλλὰ τούτῃ τὴ φορὰ δὲν εἶναι γιὰ νὰ ζυγώσουν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη καὶ νὰ συνθλί-

ψουν ἀνάμεσά τους τὸ θρυλικὸ Γεράκι οἱ χαλύβδινες πλάκες. Τώρα ἀπομακρύνονται ἀκολουθώντας ἀντίθετο δρόμο. Τὸ ταβάνι ἀνεβαίνει καὶ τὸ πάτωμα κατεβαίνει καὶ ξανάρχεται στὴ θέσι του. Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος τινάζεται ὀρθὸς καὶ κολλᾷ τὴ ράχη του στὸν τσιμεντένιο τοῖχο πλάι ἀκριβῶς στὴ θολωτὴ πόρτα, ποὺ ἔχει κλείσει πρὶν λίγη ὥρα κατὰ ἕνα μυστηριώδη καὶ ἀνεξήγητο τρόπο. Στέκει ἐκεῖ καὶ περιμένει. Τὸ ἐνστιχτό του οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν γελάει. Ὑστερα ἀπὸ λίγο, ἡ βαρεῖα τσιμεντένια πλάκα, ποὺ ὑπακούει σὲ κάποιον ἄορατο μοχλὸ, κινεῖται καὶ ἀφίνει ἐλευθερὴ τὴ θολωτὴ ἔξοδο. Τώρα ὁ δρόμος εἶναι ἐλεύθερος. Μπορεῖ νὰ φύγῃ...

Ὅπου ὁ Γιαπωνέζος μὲ τὸ πράσινο κιμονὸ μεταβάλλεται σέ... ἀποσκευή!

Ο ΜΩΣ δὲ σαλεύει τὸ Γεράκι. Στέκει ἀκίνητο σὰν ἕνα ἀγαλμα ἀπὸ μάρμαρο καὶ περιμένει. Στὴ θέσι ποὺ βρίσκεται, ἐκεῖνοι ποὺ πρόκειται νὰρθοῦν ἀπ' ἔξω δὲν μποροῦν νὰ τὸν δοῦν. Καὶ δὲν τὸν βλέπουν. Ἀκούει τὰ βήματά τους ποὺ ζυγῶνουν καὶ σφίγγει τὰ δόντια. Πρῶτος περνᾷ ἕνας ψηλὸς γεροδεμένος ἄντρας μὲ ξυρισμένο κρανίο. Ἐνας σωστὸς γίγαντας. Κυττάζει τὸ πάτωμα καὶ παρξενεύεται ποὺ δὲν βλέπει αἱμᾶτα καὶ σάρ-

κες ὅπως περίμενε. Τὸ Γεράκι κάνει ἓνα βήμα μπροστά κι' ἐκεῖνος ξαφνιασμένος γυρίζει τὸ ἄγριο μούτρο του καί, καθὼς τὸν βλέπει, τὰ λοξὰ μάτια του γεμίζουν λύσσα. Μὲ μιὰ σοέλτη κίνησι φουχτιάζει τὸ μαχαίρι ποῦ ἔχει στὴ μέση του καὶ τὸ κοφτερὸ ἀτσάλι ἀστράφτει στὸν ἄερα. Μὰ ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος εἶναι πιὸ σβέλτος. Σαλτάρει πλάγια καὶ ἡ γροθιά του, σὰν ἀστροπελεκί βροντάει στὸ σαγόνι τοῦ γορίλλα μὲ τὸ κίτρινο μούτρο. Ὁ γιγαντόσωμος Γιαπωνέζος ἀφήνει ἓνα θογγητὸ καὶ κάνει μερικά βήματα πίσω σὰ μεθυσμένος. Καταπίνει τὰ δόντια του καὶ σκουπίζει τὸ ματωμένο του στόμα. Ὑστερα μουντάρει σὰ λύκος.

— Ἀπάνω του, Γιοσιμάζο! Μὴ τὸν φοβάσαι! Ἀπάνω του! ἀκούγεται ἓνα οὐρλιαχτό.

Τὸ Γεράκι μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ ἐλέπει τὸν Γιαπωνέζο μὲ τὸ πράσινο κιμονό, τὸν Φουκακούσα - Ζοζό, ποῦ διατάζει, κι' ἓνα παρόξενο χαμόγελο ἀνθίζει στὰ χεῖλη του.

— Σὲ χρειάζομουν, Φουκακούσα - Ζοζό!, τοῦ λέει. Εἶναι θαῦμα ποῦ σὲ βρίσκω πάλι μπροστά μου!

Κι' ἐνῶ μιλάει στὸν Φουκακούσα ἡ γροθιά του προσγειώνεται σὰν σιδερένιο σφυρὶ ποῦ ζυγίζει χίλιες ὀκάδες στὸ ξυρισμένο κρανίον τοῦ γίγαντα ποῦ ἐπιτίθεται. Ὁ

Γιοσιμάζα γονατίζει σὰν καρραγκιόλης, κάνει μερικές βόλτες σὰ σβούρα στὰ γόνατά του καὶ πηγαίνει καὶ θρίσκει τὸν ἀπέναντι τσιμεντένιο τοῖχο...

Τὸ Γεράκι τώρα γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γιαπωνέζου μὲ τὸ πράσινο κιμονό. Δὲν τὸν βλέπει. Ὁ Φουκακούσα - Ζοζό, τρομαγμένος ἀπὸ τὴ φοβερὴ δύναμι τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ἔχει γυρίσει τὴ ράχη του καὶ τρέχει μὲ τηδηχτὰ βηματάκια πρὸς τὸ βάθος τοῦ τοῦνελ. Ἀλλὰ τὸ Γεράκι τὸν χρειάζεται καὶ δὲν θὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ. Τινάζει τὰ πόδια καὶ σὰν βέλως κατευθύνεται ἀπάνω του. Καὶ ὅταν φτάνει κοντὰ τοῦ ἀπλώνει τὰ χαλύβδινα δάχτυλά του καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ μαλλιά.

— Ἀκίνητος, Φουκακούσα!, τοῦ λέει. Δὲν θέλω νὰ σὲ σκοτώσω. Μοῦ χρειάζεσαι ζωντανός, γιατί ξέρεις πολλὰ πράγματα! Ἄν ὅμως θελήσῃς νὰ κάνῃς τὸν ἔξυπνο, θὰ σὲ πατήσω καὶ θὰ σὲ λυάσω κάτω ἀπ' τὸ πόδι μου ὅπως πατάνε καὶ σκοτώνουν τὰ συκαμερὰ σκουλήκια.

Ὁ Γιαπωνέζος μὲ τὰ φιδίσια μάτια δοκιμάζει νὰ ξεφύγῃ.

— Δὲν θὰ μάθῃς τίποτα ἀπὸ τὸ στόμα μου, λευκέ!, γρυλλίζει.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε!, ἀποκρίνεται τὸ Γεράκι.

Καὶ σηκώνει τὸ χέρι καὶ καταφέρνει ἓνα ἐλαφρὸ χτύπημα σὰ χὰδι στὸ πρόσωπο

τού Γιαπωνέζου. Είναι άρκε-
τό τούτο νά τόν ζαλίση καί
νά τόν κάνη νά χάση τίς αί-
σθήσεις του. Τόν φορτώνεται
στούς ώμους του καί τραβάει
πρός τήν έξοδο τού τούνελ,
πού βγάξει στο ποτάμι Σου
μίντα. Τό σχέδιό του είναι
νά τόν μεταφερη στο ξενοδο-
χείο, νά τόν κρατήση αίχμά-
λωτο, νά τόν υποχρεώσει νά
τού άποκαλύψη τό μυστικό
γιά τίς άσημένιες ρουκέτες

Μπροστά στά έκπληκτα μά-
των φίλων του ό Μάκ Ντάνυ
γενεται από τή μία στιγμή στην
άλλη... γιαπωνέζος

κι' ύστερα νά τόν παραδώση
στις άμερικανικές στρατιωτι-
κές άρχες κατοχής. Πρέπει
όμως νά βρη έναν τρόπο ώ-
στε ή μεταφορά αύτή νά μη
κινήση ύπόνοιες.

Καώς προχωρεί πρὸς τό
άνοιγμα τής ύπονόμου, βλέ-
πει κατι πού θά τόν βοηθήση
σ' αύτή τή δουλειά. Είναι ή-
να μεγάλο μπαούλο. Τό έξέ-
τάζει μέ προσοχή. Είναι όλο
καίνουργιο. Τό έχουν αφήσει
προσωρινώς εκεί γιά νά τό
χρησιμοποιήσουν, άγνωστο
σε τί, άργότερα. Είναι ό,τι
τού χρειάζεται αύτή τήν ώ-
ρα. Ρίχνει μέσα τόν λιποθυ-
μισμένο Γιαπωνέζο τό κλεί-
νει καί σέρνοντας το μαζί
του φτάνει στο άνοιγμα τού
ποταμού. Πλάι άκριβώς από
έκεί ύπάρχει μιá μικρή άπο-
βάθρα. Άνασηκώνει τό μπα-
ούλο τό αφήνει εκεί καί φέρ-
νει τό δαχτυλίδι μέ τήν πρά-
σινη πέτρα στα χείλη του.
Τώρα πρέπει νά ξαναπάρη
τή φυσική του μορφή. Τό θρυ-
λικό Γερακι πρέπει νά παρα-
χωρήση τή θέση του στον νε-
αρό άστυνομικό ρέπορτερ
Μάκ Ντάνυ, πού έχει φτάσει
πρίν δυό μέρες στο Τόκιο ως
άπεσταλμένος τοῦ «Νταίηλυ
Χέραντ» τής Νέας Υόρκης
γιά νά λύση τό μυστήριο
τῶν άσημένιων ρουκετῶν. Δέν
μπορεί βέβαια νά κάνη τήν
εμφάνισί του στούς δρόμους
τῆς ιαπωνικῆς πρωτεύουσῆς
μέ τούτη τήν παράξενη στο-
λή πού φοράει. Φέρνει λοι-
πόν τήν πράσινη πέτρα στα
χείλη του καί μέσα σε μισό

δευτερόλεπτο ξαναγίνεται ο έφηβος με το γεροδεμένο κορμί, ο δημοσιογράφος Μάκ Ντάνυ...

Μιά βάρκα, που έχει μεγάλες τετραγωνικές ψάθες αντί για πανιά στα κατάρτια της, περνάει από εκεί κοντά, κατηφορίζοντας το ποτάμι. Ο Μάκ κουνάει τα χέρια και φωνάζει. Τον άκουνε και πλησιάζουν. Το πλήρωμά της αποτελείται από δυο Γαπωνέζους κουρελήδες ψαράδες. Τους λέει τί θέλει, τους πετάει ένα χαρτονόμισμα τών πέντε δολλαρίων και είναι πρόθυμοι να πάνε αυτόν και το μπαούλο ακόμη και στην άκρη του κόσμου.

‘Ο Γαπωνέζος με το πράσινο κμιονό παθαίνει μια νέα μεταμόρφωση

Η ΒΑΡΚΑ αρχίζει να ταξιδεύει πάλι και προσεγγίζει ύστερα από λίγο σέ μίαν ξύλινη προβλήτα. Το μπαούλο μεταφέρεται στην ξηρά. Φορτώνεται σ’ ένα ταξί και μισή ώρα αργότερα ή “Έλλην κι’ ο Τζίμ Γκάφας βλέπουν τόν Μάκ Ντάνυ και δυο βαστάζους να μπαίνουν στο δωμάτιο του ξενοδοχείου.

— Τί είναι αυτό; ρωτάει ο Τζίμ όταν φεύγουν οι άχθοφόροι.

— Κάτι που θα μᾶς αποκαλύψη τί συμβαίνει με τις άσημένιες ρουκέτες, αποκρίνεται ο Μάκ χαμογελώντας. ‘Ετοιμάστε μονάχα λίγο σκονί. Μᾶς είναι απαραίτη-

Μέσα στη βάρκα αρχίζει τότε μια άγρια πάλη ανάμεσα στο παιδί και στον ύπουλο γαπωνέζο...

το για να δέσουμε κάποιον χειροπόδαρα. Κι’ εσύ, “Έλλην, τράβηξε την ασφάλεια από το πιστόλι σου και σήδευε αυτόν που θα βγῇ από το μπαούλο.

Τὰ παιδιά κινούνται γοργὰ και μονομιᾶς παίρνουν θέσι γύρω από τὸ μεγάλο μπαούλο. ‘Ο Τζίμ Γκάφας μασάει κάτι ψύχουλα από τὸ κέικ πὺ ἐχουν ἀπομείνει

στις τσέπες του και έτοιμάζει τὸ σκοινί, ἡ Ἑλλεν κρατάει τὸ πιστόλι έτοιμη νὰ πυροβολήσῃ ἂν παρουσιασθῇ ἀνάγκη καὶ ὁ Μάκ ξεκλειδώνει μὲ προσοχή τὸ μπαούλο. Ἀνοίγει σιγὰ - σιγὰ τὸ καπάκι καί, καθὼς ρίχνει μιὰ ματιά μέσα, γίνεται χλωμός.

— Εἶναι ἀπίστευτο!, κάνει. Ὁ Φουκακούσα - Ζαζὸ δὲν εἶναι μέσα!

Ὁ Τζίμ γουρλώνει τὰ μάτια.

— Τὸ μπαούλο εἶναι γεμὰ το γλυκοπατάτες!, ξεφωνίζει καὶ ἡ καρδιά του χτυπάει σὰν χαρούμενο ταμπούρλο. Γλυκοπατάτες!

Ἀρπάζει μιὰ κι ἀρχίζει νὰ τὴν... κατασπαράξῃ.

Ἡ Ἑλλεν κυττάζει τὸν Μάκ καὶ ὁ Μάκ κυττάζει τὴν Ἑλλεν.

— Μὰ τί ἔγινε; ρωτάει ἡ κοπέλλα.

Τὸ παιδί ἐξηγεῖ τὰ καθέκαστα κι' ὕστερα ἀναστενάζει.

— Εἶναι μυστήριο!, λέει. Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω. Πῶς ξέφυγε ὁ Γιαπωνέζος καὶ πῶς βρέθηκαν οἱ γλυκοπατάτες σ' αὐτὸ τὸ μπαούλο!

— Σοῦ τὴ σκάσανε, Μάκ!, λέει μιὰ φωνή. Στὸ καῖκι ποὺ ταξίδεψες, ἀλλάξανε τὸ περιεχόμενο τοῦ μπαούλου! Βγάλανε τὸν Γιαπωνέζο καὶ γιὰ νὰ μὴ σοῦ φανῇ ἐλαφρῶς ρίξανε μέσα τὶς γλυκοπατάτες καὶ σοῦ τὴ... σκάσανε!

Ὁ Μάκ γυρίζει ξαφνιασμένος. Ὅλοι γυρίζουν κατὰ τὴν πόρτα ἀπὸ ὅπου ἔρχεται ἡ

φωνή. Μέσα στὴν κάμαρα ἔχει μπη, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν, ὁ Ἀμερικανὸς ἄστρ νομικὸς ἐπιθεωρητὴς, ὁ μεγαλόσωμος Τζαίμς Στούαρτ. Μασάει ἓνα πούρο ποὺ εἶναι κρεμασμένο στὰ χεῖλη του καὶ χαμογελάει.

— Πάντως, χαίρω ποὺ σὰς εἰρίσκω καὶ τοὺς τρεῖς ζωντανούς, συνεχίζει καὶ προχωρεῖ καὶ τοὺς δίνει τὸ χέρι. Ὅταν ἔμαθα πῶς ἤρθατε στὸ Τόκιο, φοβήθηκα πολὺ, γιατί ξέρω πῶς οἱ Γιαπωνέζοι δὲν ἀστελεύονται.

Κάθησε σ' ἓνα κάθισμα.

— Σὲ εἶδα τὸ πρωτὶ, Τζαίμς!, λέει ὁ Μάκ. Ἦμουν σ' ἓνα αὐτοκίνητο, ἀλλὰ δὲ μπόρεσα νὰ σὲ φωνάξω γιατί ἐν τῷ μεταξύ... κοιμήθηκα! (*)

Καὶ ὁ Μάκ Ντάνυ διηγείται μὲ λίγα λόγια τὴν περιπέτειά του, παραλείποντας, ἐννοεῖται νὰ κάνῃ λόγο γιὰ τὴν κεραυνόβολη δρᾶσι τοῦ Νέου Ὑπερανθρώπου.

— Καὶ τὰ κατάφερες μόνος σου ὅλα αὐτά, Μάκ; ρωτάει ὁ Στούαρτ δὺσπιστα καὶ τὸν κυττάζει λοξά.

— Ὅχι φυσικὰ μόνος. Μὲ βοήθησαν ἡ Ἑλλεν κι' ὁ Τζίμ.

— Πρῶτη φορὰ μαθαίνω, κάνει εἰρωνικὰ ὁ ἱνσπέκτορ, πῶς τρία παιδιά μποροῦν νὰ τὰ βγάλουν πέρα μ' ἓνα κοπάδι λυσσασμένων Γιαπωνέζων! Μήπως, Μάκ, ἔβαλε τὸ χέρι του καὶ τό... Γεράκι;

(*) Διάβασε προηγούμενο τῆς σελίδας «Τὸ μηχανήμα τοῦ Ὀλέθρου».

Ἡ Ἑλλεν δογκώνει τὰ χεῖ-
λη της καὶ ὁ Τζιμ Γκόφας,
πρὶν ἐτοιμάζεται νὰ γελάσῃ,
κάνει ἓνα μακροβῶτι στο
μπαούλο καὶ βουλώνει τὸ στό-
μα του μὲ μιὰ καινούργια
γλυκοπατάτα.

— Μενάλε Θεὲ τῶν νέ-
γρων!, λέει ἀναστενάζοντας.
Τί ὠραῖο πράγμα εἶναι αὐ-
τό! Δὲν τὸ κοινῶς ἀπὸ τὴν
Ἰαπωνία... ὅσο νὰ σωθοῦν οἱ
γλυκοπατάτες ποὺ ἐνῶνται!

Ὁ Μάκ προσπαθεῖ νὰ χα-
μογελάσῃ.

— Δὲν μοῦ ἀπάντησες,
Μάκ; ξαναρωτᾷ ὁ Στού-
αρτ. Μήπως εἶναι μπερδεμέ-
νο σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ
τὸ Γεράκι; (*)

— Τὸ Γεράκι Τζαίημς δρί-
σκεται στὴ Νέα Ὑόρκη!, ἀ-
ποκρίνεται ὁ ρέπορτερ. Πῶς
θέλεις νὰ εἶναι μπερδεμένο
σὲ μιὰ ἱστορία ποὺ ἔγινε
στὸ Τόκιο;

— Ἐγὼ ἔμαθα τὸ ἀντίθε-
το!, κάνει με πείσμα ὁ ἀστυ-
νομικός. Ἄν τύχη καὶ τὸ...
ἀνταπόσις λοιπὸν πῆς του
πῶς ἔκανε ἄδικα τὸν κύριο νὰ
ταξιδέψῃ ὡς ἐδῶ κάτω. Οἱ ἀ-

Καὶ τότε μέσα στὰ νερὰ τοῦ πο-
ταμοῦ ὁ Μάκ καταφέρνει νὰ βῶσῃ
τὸ τελευταῖο γυττύπημα...

σημένιες ρουκέτες δεῖ ξεκι-
νᾶνε ἀπ' τὴν Ἰαπωνία. Ἐγὼ
φεύγω αὔριο γιὰ τὴν Ἀμερι-
κή. Ἄν βέλεις μπορούμε νὰ
ταξιδέψουμε παρέα.

— Περίμενε λίγες μέρες,
Τζαίημς!, παρακαλεῖ ὁ Μάκ.
Εἶμαι βέβαιος πῶς ἀπὸ ἐδῶ
φεύγουν τὰ ἀσημένια βλήμα-
τα. Ὅταν ἦταν σίγουρος πῶς
θὰ με ἐξόντωνε, ὁ Φουκακού-
σα μοῦ τὸ εἶπε! Πίστευε πῶς

(*) Ὁ Ἀμερικανὸς ἀστυνομι-
κὸς ἐπιθεωρητὴς Τζαίημς Στού-
αρτ, ποὺ εἶναι ὁ μεγάλος φίλος
τοῦ νεαροῦ Μάκ Ντάνυ, υποψιά-
ζεται ὅτι ὁ δημοσιογράφος καὶ
τὸ Γεράκι εἶναι τὸ ἴδιο πρόσω-
πο κι' ἔναι θαλλὴ νὰ τὸ ἀνσκα-
λίψῃ. Ἀλλὰ ὁ Μάκ ἔφει νὰ γλυ-
στοῦν πάντοτε καὶ ὁ ἐπιθεωρη-
τὴς τὸ φασάει καὶ δὲν... κινῶναι,
ποῦ ἔλα ποὺ ἐκτιμᾷ τὸν Νέο
ὑπεράνθρωπο καὶ τὸν καλεῖ πελ-
λὲς φονὲς νὰ βοηθήσῃ τὸ ἔργο
τῆς ἐπίσημης ἀστυνομίας στὴ
δίωξι τοῦ εγκλήματος.

θά πέθαινα και πώς θα ξπαίρ-
να στον τάφο τὸ μυστικὸ αὐ-
τὸ. Ἀλλὰ δόξα τῷ Θεῷ εἰμαι
ἀκόμα ζωντανὸς ὅπως βλέ-
πες. Μείνε, Τζαίημς, γιατί
θα χρειαστῇς! Οἱ στρατιωτι-
κὲς ἀρχὲς δὲν μὲ πιστεύουν.
Μείνε καὶ... καὶ... θά... τηλε-
γραφήσω καὶ στὸ Γεράκι νάρ-
θῃ νὰ μᾶς δοιθῇ!

Ὁ ἐπιθεωρητὴς χαμογελάει
πονηρὰ.

—Χμ! Τότε ἀλλάζει!, λέ-

Ὁ Τζιμ Γκάφας ἐκσφενδονίζει μιὰ
γλυκοπατάτα ἀπάνω στὸ κρυσμώ-
τερο σημείο τῆς συμπλοκῆς κι
ὁ Γιαπωνέζος πού τὴ δέχεται στὸ
μάτι οὐρλιάζει ἄγρια...

εἰ. Ἄν εἶναι νερθῇ τὸ Γερά-
κι, μπορῶ νὰ περιμένω ἀκό-
μα μερικὲς μέρες. Ἴσως ἐδῶ
στὸ Τόκιο μοῦ δοθῇ ἡ εὐκαι-
ρία νὰ τοῦ θυάλω αὐτὰ τὰ
μασκαραδίστικα πού φοράει
καὶ νὰ τοῦ ἀποδείξω πὼς ξέ-
ρω ποιὸς κρύβεται κάτω ἀπὸ
τὴν μπλὲ φόρμα καὶ τὴν κόκ-
κινη μπέρτα πού ἔχει κρέμα-
σμένη στοὺς ὤμους του.

—Ὅκέι, Τζαίημς! Θὰ τοῦ
τὸ πῶ γιὰ νὰ τὸ ξέρη!, λέει
γελῶντας καὶ ὁ Μάκ.

Τὰ παιδιὰ ἐπισκέπτον-
ται τὸ Πάρκο τῶν Χρυ-
σάνθεμων καὶ συναν-
τοῦν τὸ θάνατο

Η ΓΛΥΚΑΠΑΤΑΤΑ εἶναι,
μετὰ τὸ ρυζὶ, τὸ δεύτερο
ἐθνικὸ φαγητὸ τῆς Ἰαπωνίας.
Σ' ὅλες τὶς γωνιὲς τῶν μι-
κρῶν καὶ μεγάλων δρόμων οἱ
ὑπαίθριοι πωληταὶ σιγοψη-
νουν σὲ σιδερένιες σκάρες τὶς
γλυκοπατάτες — ὅπως στὴν
Ἑλλάδα τὰ κάστανα — καὶ
οἱ ἀγοραστὲς σχηματίζουν
πολλὲς φορές οὐρὰ γιὰ νὰ
προμηθευτοῦν μερικὲς ἀπ' αὐ-
τές.

Ἀπ' τὴν πλευρὰ αὐτὴ ὁ εὖ-
τυχέστερος ἄνθρωπος στὸ Τό-
κιο εἶναι ὁ Τζιμ Γκάφας, πού
ἔχει στὴ διάθεσί του ἓνα μπα
οὐλο γλυκοπατάτες! Αὐτὸς
δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ τὶς ψη-
ση (*). Τὶς κατεβάζει ὠμές
γιατὶ τοῦ φαίνονται πιὸ νό-

(*) Οἱ γλυκοπατάτες τῆς Ἰα-
πωνίας εἶναι διαφορετικὲς ἀπὸ
τὶς δικές μας, πού δὲν τρώγονται
ὠμές. Εἶναι γλυκὲς καὶ τρώγον-
ται ἀκόμα καὶ ὠψτες.

στιμες. Τὸ βράδυ λοιπὸν ποὺ ὁ Μάκ, ἡ "Ελλην κι' αὐτὸς βγαίνουν νὰ κάνουν μιὰ βόλτα ὡς τὸ Πάρκο τῶν Χρυσανθέμων, ὁ Γκάφας ἔχει παραγεμισμένες τὶς τσέπες του μὲ γλυκοπατάτες καὶ μασάει κάθε τόσο. Τόσο τοῦ ἀρέσουν, ποὺ ἔχει ξεχάσει κιόλας τὰ λαχταριστὰ κέικ τῆς κυρίας Μάργκαρετ Ντάνυ καὶ λογαριάζει, ὅταν μὲ τὸ καλὸ γυρίση στὴ Νέα Ὑόρκη, νὰ πάρῃ σπόρους μαζί του νὰ σπείρῃ μιὰ ὀλόκερη φάρμα, νά-χῃ νὰ τρώῃ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ γιὰπωνέζικες γλυκοπατάτες!

Τὸ πάρκο εἶναι θαυμάσιο καὶ ἀνάμεσα στὰ δέντρα φεγγολοῦν κρεμασμένα χάρτινα χρωματιστὰ φαναράκια, ποὺ κάνουν πῶ. ὑποβλητικὴ τὴ γεμάτη ἀπὸ ἀρώματα λουλουδιῶν ἀτμόσφαιρα.

Τὰ τρία παιδιὰ, παρασυρμένα ἀπὸ τὴ γοητεία τῆς ὁμορφῆς αὐτῆς βραδυᾶς, προχωροῦν κουβεντιάζοντας, περνοῦν ἀνάμεσα ἀπὸ στενὰ μονοπάτια μὲ πυκνὴ δάστησι, ἀφίνουν πίσω τους μιὰ ἐξεδρα ὅπου παιανίζει ἓνα τμήμα ἀ στρατιωτικῆς φιλαρμονικῆς, συναντοῦν κάτι ὠραία μαρμάρινα συντριβάνια ποὺ οἱ πίδακές τους κάθε τόσο κάτω ἀπὸ τὸ φῶς ἀοράτων ἡλεκτρικῶν προβολέων ἀλλάζουν χρώματα, περνοῦν μιὰ μικρὴ σιδερένια γέφυρα καὶ βγαίνουν στὸ πίσω μέρος τοῦ πάρκου, χωρὶς νὰ ἀντιληφθοῦν μερικὲς σκιές, ποὺ τοὺς παρακολουθοῦν καὶ ποὺ κάθε τόσο τρυπῶνουν ἀνάμεσα στὰ

Τὸ Γεράκι ρίχνει στὸ μπροστὸν τοῦ σατανικοῦ Φουκακούσα - Ζόου.

δέντρα. Προχωροῦν λοιπὸν σὲ στενὰ καὶ σκοτεινὰ ὑδρομάκια, ποὺ ἔχουν κι' αὐτὰ τὴ γραφικότητά τους γιὰτὶ δεῖχνουν ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὶς λαϊκὲς συνοικίες τοῦ Τόκιο. Τοῦτοι οἱ δρόμοι ὅμως εἶναι ἔρημοι καὶ σκοτεινοὶ καὶ σὲ λίγο ἀποφασίζουν νὰ γυρίσουν πάλι γιὰ κάθε ἐνδεχομένο πίσω στὸ πάρκο.

Ἀλλὰ δὲν προφταίνουν. Ἐ-

φτά σκιές ξεφυτρώνουν ξαφνικά μπροστά τους και τούς κλείνουν το δρόμο. Είναι εφτά Γιαπωνέζοι με κιμονό κι' ανάμεσά τους ξεχωρίζει άμέσως ο Μάκ Ντάνυ τόν Φουκακούσα - Ζοζό. Τά φιδίσια μάτια του άστράφτουν στο σκοτάδι.

—'Επί τέλους νά πού ξανασυναντιόμαστε, 'Αμερικανέ!, γρυλλίζει. Αυτή τη φορά όμως θαρρώ πώς δε θα καταφέρης νά γλυστρήσης από τὰ χέρια του «Μπλε Παγωνιού».

—Προσοχή παιδιά!, φωνάζει ο Μάκ. Πρέπει νά ξεφύγουμε!

Τήν ίδια στιγμή, ο μικρός άραπικός έκσφενδονίζει μιὰ γλυκοπατάτα στο μούτρο του Γιαπωνέζου και γίνεται μια δυνατή άναταραχη.

—'Αρπαχτη, γεροζούρα!, φωνάζει.

—Μά το Βούδδα!, μουγγρίζει ο Φουκακούσα. Αυτός μου έπρηξε το μάτι! Τί τούς φυλάτε; Απάνω τους!

Οί σκιές κινούνται γοργά και μερικά πιστόλια και στιλέτα άστράφτουν κάτω από τις άχτίδες του φεγγαριού. Τά τρία παιδιά σκορπάνε και μονομιιάς τρείς γλώσσες φωτιάς σκίζουν το σκοτάδι. Πυροβολούν. Τρείς Γιαπωνέζοι πού δεν προφταίνουν νά φυλαχτούν, γονατίζουν. Οί άλλοι όμως δεν δειλιάζουν. Ορμάνε δγάζοντας άγρια ούρλιαχτά. Μιά σφαίρα περνάει ξυστά πάνω από το κεφάλι του Μάκ. Μιά άλλη γδέρνει

το μπράτσο της 'Ελλην. Μιά τρίτη σφυρίζει μισή σπιθαμή μακριά από το δεξιό αυτί του Γκάφα και ο άράπης πέφτει με τὰ μούτρα στη γη.

— Μεγάλε Θεέ των νέγων!, ξεφωνίζει. Με φάγανε μπαμπέσικα και δε θα προφτάσω νά εύχαριστηθώ τις γλυκοπατάτες!

Μά και πεισμένος καθώς είναι, πυροβολεί. Κάποιος από τούς Γιαπωνέζους, πού έχει σηκώσει το χέρι και ζυγιάζει το μαχαίρι του πάνω από το στήθος της 'Ελλην, ανατρέπεται από τη σφαίρα του Τζιμ και πέφτει άνάσκελα βλαστημώντας.

—'Εμπρός, παιδιά!, διατάζει ο Μάκ. Μείνανε μόνο τρείς! Θα περάσουμε ανάμεσά τους. 'Αν καταφέρουμε νά φτάσουμε στη γέφυρα, σωθήκαμε. Θα φοβηθούνε νά μάς ακολουθήσουν στο πάρκο.

Και τὰ παιδιά πυροβολώντας πραγματοποιούν ήρωϊκή έξορμησι. Γλυστράνε μέσα από τὰ διασταυρούμενα πυρά των Γιαπωνέζων, πού έχουν ταμπουρωθῆ πίσω από κορμούς δέντρων και τρέχουν. Πίσω τους άκούνε το ποδοβολητό εκείνων πού τούς κυνηγούν. 'Ακόμα λίγο και θα φτάνουν στη γέφυρα.

—Όμως, ξαφνικά, στην άπεναντι άκριβώς γωνία του σκοτεινού δρόμου πού διασχίζουν, βλέπουν νά ξετρυπώνουν καινούργιες σκιές. Είναι οί έφεδρείες του Φουκακούσα, του Γιαπωνέζου με τὰ φιδίσια μάτια. 'Ερχονται κατ' ά-

πάνω τους. Τώρα τα τρία τολμηρά παιδιά είναι ανάμεσα στο δόκανο. 'Από δευτερόλεπτο σε δευτερόλεπτο κινδυνεύουν να γαζωθούν απ' τις σφαίρες των κίτρινων δαιμόνων με τα λοξά μάτια. 'Αλλά ο Μάκ δεν χάνει την ψυχραιμία του. Κάπου εκεί κατά το δεξιό τους χέρι, δυο δήματα δίπλα τους, υπάρχει μια ανοιχτή πόρτα ενός χαμηλού ξύλινου σπιτιού.

—Προσχωρίστε προς τα εκεί!, διατάζει. "Ερχομαι κατόπιστας.

Η "Ελλην κι' ο Τζιμ μπαίνουν στο σπίτι. Μια στιγμή αργότερα περνάει το κατώφλι κι' ο Μάκ. Κλείνει την πόρτα και την ασφαλίζει από μέσα μ' ένα βαρύ σιδερένιο σύρτη...

—Πρός το παρόν είμαστε ασφαλισμένοι!, λέει με κάποια ανακούφιση. Τώρα να δούμε τί θα γίνη παρακάτω!

—Γιατί δε δάξεις σ' ενέργεια το Γεράκι; ρωτάει λαχανιασμένος ο άραπάκος ενώ καταβροχθίζει ένα τεράστιο κομμάτι γλυκοπατάτας. Καιρός είναι να πάρη μέρος κι' ο Νέος 'Υπεράνθρωπος στο πανηγύρι!

Ο Μάκ χαμογελάει. Φυσικά κι' αυτός το ξέρει πώς μια κεραυνοβόλα επέμβασι του Γερακιού θα έλυε το πρόβλημα. 'Αλλά το ύγρο της μπλέ πέτρας δεν είναι ατέλειωτο. Και το μπουκάλι από το όποιο μπορεί να την ξαναγεμίση βρίσκεται χιλιάδες μίλια μακριά από εδώ, σ' ένα

μυστικό ράφι της βιβλιοθήκης του, στη Νέα 'Υόρκη. Πρέπει λοιπόν να ξοδεύη το ύγρο του μπλέ σαχτυλιδιού με φειδώ. Μόνο σε έσχατη ανάγκη θα το χρησιμοποιήση από εδώ κι' εμπρός. Γιατί έχει τη διαίσθησι: πως πολύ σύντομα θα χρειαστή για σβάσώτερα πράγματα ή επέμβασι του Γερακιού...

Τα παιδιά πέφτουν σε ζαινοίργια πανίδα και τα σαγόνια του Γεράκι θαυματουργούν

ΑΠΟ το δρόμο ακούγονται σ' αυτό το μεταξύ οι φωνές των Γιαπωνέζων, που τους κινήσανε. Έχουν φτάσει έξω από το σπίτι και μιλάνε μεγαλόφωνα:

—Στείλτε ένα στις «Γαλάζιες Κερσιές» να ειδοποιητή τους δικούς μας!, ακούγεται ή λυσσασμένη φωνή του Φουκακούσα. Δεν πρέπει να μάς ξεφύγουν αυτή τη φορά. Είναι επικίνδυνοι.

'Από το δάθος του σπιτιού προβάλλει ένας γεροντάκος που έχει ξυπνήσει απ' τις φωνές και τον θόρυβο. Κυττάζει σά χαμένος τα τρία παιδιά κι' ετοιμάζεται να ξεφηνίση. Ο Τζιμ όμως τον προλαβαίνει. Του πασάρει στο ανοιχτό στόμα μια ολάκερη γλυκοπατάτα από την παρακαταθήκη που έχει στην τσέπη του και τα λοξά μάτια του γέρου Γιαπωνέζου αστράφτουν από ευχαρίστησι.

—Φάε και συ!, του λέει ο

Γκάφας ενώ ξαναγεμίζει το πιστόλι του. Φουκαράς φαίνεται...

Την ίδια στιγμή όμως βαρειά χτύπηκατα αρχίζουν να πέφτουν στην πόρτα. Ο γεροντάκος το βάζει στα πόδια προς το βάθος του σπιτιού.

— Έλάτε από εδώ!, τους κάνει νόημα κουνώντας το χέρι του. Έλάτε από εδώ.

Τον ακολουθούν και μπαίνουν σε μια φτωχικά επιπλωμένη κάμαρη. Δεν υπάρχει κανείς άλλος σ' αυτό το σπίτι εκτός από το γέρο Γιαπωνέζο. Έδώ είναι κάπως περισσότερο άσφολεις. Γιατί η πόρτα δεν είναι για να κρατηθεί πολύ. Την ακούνε κιάλας που αρχίζει να τρίζει υπάκουφα. Σε λίγο θα πέση σίγουρα με πάταγο και θ' αφήσει ελεύθερο το δρόμο στους διώκτες τους.

— Έλατε μαζί μου, λέει ο γεροντάκος. Θα σας δείξω πώς μπορείτε να φύγετε.

Προχωρεί μπροστά αυτός και πίσω ακολουθούν τα παιδιά. Βγαίνουν σε μιαν αύλη που βρίσκεται στο πίσω μέρος του σπιτιού.

— Το ποτάμι!, λέει έκπληκτη η Έλλεν.

Πραγματικά, κάτω από τα πόδια τους κυλάει το μεγάλο πλωτό ποτάμι. Μερικά σκαλοπάτια σκαμμένα μέσα στο βράχο φέρνουν από την αύλη του σπιτιού στην όχθη του.

— Στη βάση της σκάλας υπάρχει μια βάρκα, λέει ο γέρος. Πάρτε την και φύγετε. Αύριο την ξαναφέρνεται.

— Είσαι σπουδαίος!, φωνάζει ο Γκάφας γεμάτος ενθουσιασμό. Πάρε κι' άλλες τρεις γλυκοπατάτες. Είναι από το υστέρημά μου, αλλά δεν πειράζει!

Ο Γιαπωνέζος τις παίρνει και ευχαριστεί με μιαν υπόκλιση γεμάτη ευγένεια. Τα τρία παιδιά κατεβαίνουν τη σκάλα και σε λίγο πηδούν στη βάρκα. Λύνουν το σκοινί που την κρατάει δεμένη και πιάζουν τα κουπιά.

— Μάκι!, ακούγεται ξαφνικά μια πνιγμένη κοριτσίστικη φωνή.

Ο Μάκ τινάζεται σά να τον χτύπησε κεραυνός. Είναι η φωνή της Έλλεν που κάθησε στο πίσω μέρος της βάρκας για να χειριστή το τιμόνι. Αφήνει το κουπί και σαλπάρει στην πρύμη. Ένας γυμνός ως τη μέση Γιαπωνέζος έχει αρπάξει την κοπέλλα και προσπαθεί να κλείση με την παλάμη του το στόμα της. Η Έλλεν παλεύει άπεγνωσμένα. Ο Μάκ δέ χάνει καιρό. Βγάζει το πιστόλι του και κρατώντας το απ' την κάννη καταφέρνει ένα δυνατό χτύπημα στο κρανίο του αγνώστου. Εκείνος βγάζει ένα άγριο μουγγρητό απ' τον πόνο και αφήνει την κοπέλλα. Παίρνει μια βόλτα και ρίχνεται εναντίον του Μάκ. Το παιδί του καταφέρνει ένα δεύτερο χτύπημα, μα τούτος ο Γιαπωνέζος δε λυγαίνει εύκολα. Μια τρίτη γροθιά, από μερους της Έλλεν τούτη τη φορά, τον κάνει να λυσσάξη πε-

ρισσότερο. Βλαστημάει και τὸ μπράτσο του τυλίγεται σὲ μιὰ θανάσιμη λαβὴ γύρω ἅπὸ τὸ σῆροκο τοῦ παιδιοῦ. Ὁ Μὰκ γονατίζει παρασύροντας στὴν πτώσι του καὶ τὸν κίτρινο. Κυλιούνται στὴ στενὴ πρύμνῃ τῆς βάρκας ποὺ χοροπηδαίει καὶ κινδυνεύει ν' ἀνατραπῇ κάθε λεπτό, καθὼς παρασύρεται ἀκυβέρνητῃ ἀπ' τὸ ρεῦμα. Παλεύουν ἀπεγνωσμένα μετ' σφιχτὰ δόντια καὶ τὰ ἀγκομαχητὰ τους ἀκούγονται βαρεῖα. Ἡ Ἑλλεν ἀγωνίζεται κι' αὐτὴ νὰ βοηθήσῃ τὸ φίλο της. Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ πιστόλι της. Τὸ παιδί κι' ὁ Γιαπωνέζος εἶναι σφιχταγκαλιασμένοι καὶ ἡ σφαῖρα μπορεῖ νὰ τραυματίσῃ τὸν Μὰκ.

Ὁ Τζιμ Γκάφας ἔχει γλυστρήσει... γιὰ ἀσφάλεια κάτω ἀπὸ τὰ καθίσματα τῶν κοπιηλάτων καὶ παρακολουθεῖ μετ' γουρλωμένα μάτια τὴν πάλῃ.

—Κουράγιο, Μὰκ!, φωνάζει. Δόστου, Μὰκ! Πίσω ὅλη ἡ... Ἰαπωνία γιατί σὰς ἔφαγα τὰ σκάτια!...

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Μὰκ ξεγλυστράει ἀπ' τὴ θανάσιμη λαβὴ καὶ τινόζεται ὀρθίος. Ἡ Ἑλλεν βοῖσκει τὴν εὐκαιρίαν νὰ πυροβολήσῃ. Πιέζει τὴν σκανδάλῃ. Μιά, δύο, τρεῖς σφαῖρες πᾶνε χαμένες. Τὸ χέρι της δὲν εἶναι σταθερὸ κι' ὁ Γιαπωνέζος προλαβαίνει καὶ σηκώνεται. Ἡ γροθιά τοῦ Μὰκ διαγράφει ἕνα μεγάλο τόξο στὸν ἀέρα καὶ συναντᾷ τὸ σαγόνι του. Αὐτὸς ὅμως τὸν ἔχει ἀγκαλιάσει

καί, καθὼς ἀνατρέπεται καὶ πέφτει ἀνάσκελα ἔξω ἀπὸ τὴ βάρκα, παρασύρει μαζί του καὶ τὸ τολμηρὸ παιδί.

—Μὰκ!, φωνάζει τρομαγμένη ἡ Ἑλλεν.

Εἶναι ἔτοιμῃ νὰ ριχτῇ κι' αὐτὴ στὸ νερό, μὰ δὲν προλαβαίνει. Κάτι σκληρὸ τῆς πιέζει τὸ νεφρό. Ἕνας ἄλλος Γιαπωνέζος, ποὺ κρυβόταν ὡς τούτῃ τῇ στιγμῇ στὸ στενὸ καμπουρνὶ τῆς βάρκας, ἔχει γλυστρήσει ἔξω καὶ τὴ σημάδεύει μετ' τὸ πιστόλι του.

—Βούλωσε τὸ στόμα σου!, γρυλλίζει ἄγρια. Ἄν κάνῃς πῶς κουνιέσαι, στὴ φύτσα!

Ἡ κοπέλλα γυρίζει ξαφνία σμένῃ καὶ τὸ βλέμμα της διασταυρῶνεται μετ' τὸ δικό του.

—Τί ζητᾶτε ἀπὸ μᾶς; ρωτάει.

—Πρῶτα θὰ σὲ δέσω καὶ ὕστερα θὰ κουβεντιάσουμε!, ἀποκρίνεται ὁ κείνος. Τὸ «Μπλὲ Παγῶνι» θ' ἀποφασίσῃ γιὰ τὴ ζωὴ σου. Πέταξε τὸ πιστόλι ποὺ κρατᾷς!

Μὲ καθὼς μιλάει, ἀνατινάζεται καὶ βγάλει ἕνα οὐρλιαχτὸ σὰ νὰ τὸν δάγκωσε φίδι. Ὁ Γκάφας, ποὺ εἶναι κρυμμένος κάτω ἀπ' τὰ καθίσματα, ἔχει γλυστρήσει ἀθύρβια κοντὰ του καὶ τὰ γυμνασμένα σαγόνια του ἀνοίγουν καὶ κλείνουν. Τὰ κοφτερά του δόντια καρφώνονται στὴ γυμνὴ γάμπα τοῦ Γιαπωνέζου κι' ἐκεῖνος οὐρλιάζει σὰ λύκος.

Μὲ μιὰν ἀσύλληπτη ταχύτητα ἡ Ἑλλεν κινεῖται πλάγια καὶ τὸ πιστόλι, ποὺ ἦταν

στερεωμένο στο νεφρό της, χάνει το στόχο του. 'Ο Γιαπωνέζος πιέζει τη σκανδάλη, αλλά η σφαίρα τρυπάει... το νερό. Την ίδια στιγμή το περιίστροφο στα χέρια της όμορφης μελαχροινής κοπέλλας βήχει ξερά δυο φορές. 'Ο κίτρινος άνασηκώνει τα χέρια. Δυο καφτά' μολύβια τρυπησαν το κρανίο του. Άνασηκώνει τα χέρια και πέφτει στο ποτάμι που τον παρασύρει μακριά.

—Μπράβο, Γκάφα!, ξεφωνίζει ο άραπάκος καθώς ξετρυπώνει κάτω από τα καθίσματα. Σου χρειάζονται συνχαρητήρια, Γκάφα!

—Είσαι έν τάξει, Τζίμ, του λέει η κοπέλλα και τον φιλάει αδελφικά στο μέτωπο. Μου έσωσες τη ζωή!

—Κι' άλλη μιὰ φορά σε γλύτωσα από τους έρυθροδέμονους (*), αλλά δεν το άναγνώρισες, λέει παραπονιάρικα ο μικρός νέγρος. Φίλησέ με άλλη μιὰ φορά για να σε συχωρέσω για την άχαριστία σου...

—'Ε! Έλλην χαμογελάει και του δίνει ένα δεύτερο φιλί. 'Υστερα ξαναγίνεται σοβαρή.

—Και τώρα στα κουπιά, Τζίμ, να δούμε που βρίσκεται ο Μάκ.

Και τα δυο παιδιά πιάνουν τα κουπιά και άρχίζουν με γοργές κινήσεις να κωπηλατούν κατευθύνοντας τη βάρκα, που την έχει παρασύρει

μακριά το ρεύμα του ποταμού, προς το μέρος όπου λίγες στιγμές νωρίτερα είχε ριχτή άγκαλιασμένος με τον κίτρινο κακούργο ο Μάκ Ντάνυ.

—Μας την έσκασε ο γέρος, λέει καθώς τραβάει κουπί ο Τζίμ. Μας έστειλε στη βάρκα και παρά λίγο να την παθαίναμε. Ήταν παρέα μ' αυτούς που μας κυνηγούσαν. Κοίμη τις γλυκοπατάτες που του έδωσα!

‘Οπου ο Μάκ σώζεται, αλλά δοκιμάζει μερικώς άπογοητεύσεις

Σ ' ΑΥΤΟ το μεταξύ, ο Μάκ παλεύει άγρια μέσα στα όρμητικά νερά του ποταμού με τον χειροδύναμο Γιαπωνέζο. 'Ο κίτρινος έχει φουχτιάσει το λαιμό του παιδιού και προσπαθεί να το κρατήσει κάτω άπ' το νερό, έτσι που η άσφυξία να παραλύση κάθε δύναμη για αντίσταση. Μά ο Μάκ δεν έχει καμμία όρεξη να πεθάνη. Κολυμπάει σά δελφίни και ξέρει να γλυστρή σά χέλι. Κάνοντας μιάν άπότημη κίνηση, πέφτει ανάσκελα στο νερό και τινάζει με δύναμη τα πόδια του προς τα εμπρός. Τα παπούτσια του καρφώνονται στο στομάχι του Γιαπωνέζου και ο κακούργος νοιώθει να του κόβεται η άναπνοή. Τα δάχτυλα που κρατούν σά σιδερένια τανάλια το λαιμό του μικρού φίλου μας χαλαρώνουν και ο Μάκ, πραγματοποιώντας μιάν θεαματική κατάδυσι, χάνεται για μερικά

(*) Διάβασε το τεύχος «Στα χέρια των Έρυθροδέμων».

λεπτά κάτω ακριβώς απ' τὸν Γιαπωνέζο. Τὸν βλέπει πού κρατάει τώρα στὰ χέρια του ἓνα μαχαίρι. Μὰ κι' ἐκεῖνος βλέπει τὸ παιδί καὶ μὲ μιὰ ξαφνικὴ δόλτα μουντάρει σὰ λυσσασμένο ἀγοῖμι ἀπάνω του. Ἡ λεπίδα ἀστράφει κι' εἶναι ἔτοιμη νὰ καρφωθῇ στὴν καρδιά τοῦ Μάκ. Ὅμως αὐτὸς ἔχει προβλέψει τούτη τὴν κίνησι. Τὰ δάχτυλά του τυλιγόνται στὸν καρπὸ τοῦ ὠπλισμένου χεριοῦ, σταματοῦν τὴν κἀθοδο τοῦ μαχαίριου καὶ τὸ μπράτσο τοῦ Γιαπωνέζου λυγίζει σὰ νὰ τσακίζεται στὰ δυό. Τὸ μαχαίρι μὲ τούτο τὸ τσάκισμα παίρνει ἀντίθετη κατεύθυνσι καὶ ἡ λεπίδα του ἀντὶ νὰ χτυπήσῃ τὸν νεαρὸ ρέπορτερ κοφώνεται μὲ δύναμι στὸ στήθος τοῦ κακούρου.

Τὸ νερὸ παίρνει σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἓνα κόκκινο χρῶμα καὶ ὁ κίτρινος χάνεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια καὶ παρασύρεται νεκρὸς ἀπὸ τὸ ρεῦμα...

—Καλὸ ταξίδι στὴν κόλασι, κακούργε!, γρυλλίζει ὁ Μάκ.

Καὶ ἀρχίζει νὰ κολυμπᾷ πρὸς τὸ μέρος τῆς θάρκας μέσα στὴν ὁποία θρῖσκονται οἱ φίλοι του. Παρ' ὅλο τὸ σκοτάδι τὸ βλέμμα του διαπεραστικὸ ξεχωρίζει ἀπὸ μακρὰ τὸν ἴσκιο τοῦ μικροῦ σκάφους. Ἀκούει καὶ τὴ φωνὴ τῆς Ἑλλεν πού τὸν φωνάζει. Εἶναι γεμάτη σπαραγμὸ καὶ ἀγάπη ἢ κραυγὴ αὐτῇ:

—Μάσαακ! Μάσαακ!

Τὸ παιδί δίνει ἀμέσως τὴν ἀπάντησι. Φωνάζει καὶ τὸν ἀκούνε. Ἡ Ἑλλεν κι' ὁ Τζιμ λάμβνουν μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῶν χειρῶν τους καὶ ἡ θάρκα ζυγώνει πρὸς τὸ μέρος τοῦ δημοσιογράφου πού κολυμπᾷ κόντρα στὸ ὀρμητικὸ ρεῦμα. Ὑστερα ἀπὸ μερικά λεπτά ὁ Μάκ ἔχει πιαστὴ κιόλας ἀπὸ τὴν κουπαστὴ καὶ σκαοφελώνει στὸ σκάφος.

Τὰ νερὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ μουςκεμένα οὐχὰ του σὰν ἀπὸ σουρωτήρι. Ὅμως εἶναι ἐνθουσιασμένος.

—Αὔριο ὁ Φουκακούσα - Ζοζό, λέει χαμογελώντας, θὰ στενονωρηθῇ πολὺ ὅταν μάθῃ πὼς πάλι ξεφύγαμε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς παρέας του. Θὰ εἶναι ἀπορηγός.

Κυττάζει τὸ ρολοῖ του.

—Ὅπως θαρρῶ, συνεχίζει, πὼς εἶναι καιρὸς νὰ ἐπιστρέψουμε στή... βάσι μας. Μὰς χρειάζεται ἀρκετὸς ὕπνος, γιὰτὶ αὔριο, ὅπως προβλέπω, θὰ ἔχουμε ἀρκετὴ δουλειά.

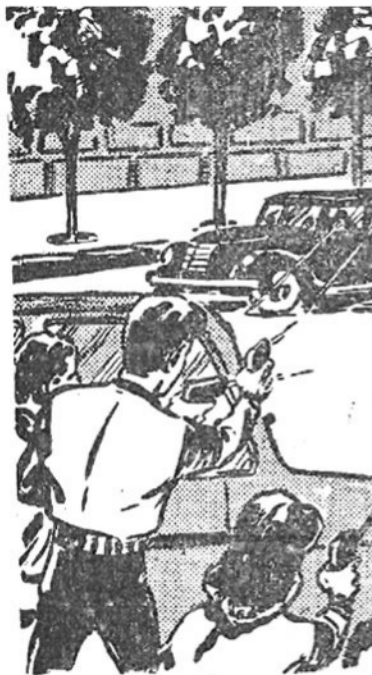
Ρίχνεται κι' αὐτὸς στὰ κουπιά καὶ ἡ θάρκα κινεῖται τώρα μὲ μεγαλύτερη ταχύτητα πρὸς τὴν πλησιέστερη ἀποβάθρα.

* * *

Στὸ ξενοδογεῖο τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ὁ Μάκ Ντάνυ παίρνει ἓνα τηλεγράφημα ἀπ' τὴν ἐφημερίδα του. Ὁ ἀρνησιντάκτης του ὁ κ. Πήτερ Ἐμορου τὸν πληροφορεῖ πὼς πέντε καινούργιες ἀσημένιες ρουκέτες κάνανε τὴν ἐμφάνισί τους πάνω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Προέρχονταν ἀπὸ τὴς

δυτικές άκτες κι' ή κατεύθυν-
σί τους ήταν πρὸς ἀνατολάς.

«Στείλε μας με τὸ τελετάϊπ
πληροφορίες, γράφει ἀνάμεσα
στ' ἄλλα τὸ τηλεγράφημα,
γιά τὴν πορεία τῶν ἐρευνῶν

Τὰ τρία ἥρωικά παιδιά πυροδο-
λοῦν ἐναντίον τῶν Γιαπωνέζων πρὶν
ἦρθαν ξαφνικά μ' ἓνα αὐτοκίνητο
νὰ τοὺς κλείσουν τὸ δρόμο...

σου. Οἱ διευθύνοντες τὸ ὑ-
πουργεῖο Ἀμύνης τεχνικοὶ
ἄλλαξαν γνώμη καὶ δὲν πι-
στεύουν πιά ὅτι οἱ ἀσημένιες
ρουκέτες ξεκινοῦν ἀπ' τὴν Ἰα-
πωνία. Πιθανότερο φαίνεται
ὅτι τὰ παράξενα αὐτὰ βλή-

ματα ἐκσφενδονίζονται ἀπὸ
ὑποδρύχια ἀγνώστου ἐθνικό-
τητος τὰ ὁποῖα ἀναδύονται
σὲ διάφορα σημεία τοῦ Εἰρη-
νικοῦ ποὺ βρίσκονται μακριὰ
ἀπὸ τὶς γραμμὲς ποὺ ἀκο-
λουθοῦν τὰ πλοία. Ἀναδύον-
ται, ἐκσφενδονίζουν τὶς ἀση-
μένιες αὐτὲς ρουκέτες καὶ κα-
ταδύονται πάλι. Ὑστερα ἀπ'
αὐτὰ νομίζω πὼς ἡ παραμο-
νὴ σου στὸ Τόκιο εἶναι ἄσκο-
πη. Πρέπει νὰ γυρίσης στὴ
Νέα Ὑόρκη. Ἐν πάσῃ περι-
πτώσει ὅμως περιμένω πλη-
ροφορίες σου. Μὲ ἀγάπη. Πή-
τερ Ἔμπορν».

Ὁ Μάκ Ντάνν διαβάσει με-
γαλόφωνα τὸ τηλεγράφημα
καὶ τὰ δυὸ παιδιά ποὺ τὸν
ἀκοῦνε γίνονται μελαγχολικά.
Περισσότερο ὅμως ἀπ' ὅλους
μελαγχολεῖ ὁ Τζίμ Γκάφας.
Μοιάζει σὰ νὰ ἔχη καταπιῇ...
ἓνα μαγκάλι ἀναμμένον καρ-
βουνα!

—Θεοῦλη μου!, ἀναστενά-
ζει. Τί κακὸ εἶναι αὐτὸ ποὺ
μέ βρῆκε; Δὲ θὰ προφτάσω
νὰ φάω τὸ μπαούλο μὲ τὶς
γλυκοπατάτες!

Μόνο ὁ Μάκ δὲν φαίνεται
ν' ἀνησυχῇ.

—Θὰ τοῦ στείλω τὶς πλη-
ροφορίες ποὺ ζητάει, λέει.
Καὶ εἶμαι δέβαιος πὼς ὁ κ.
Ἔμπορν θὰ τὸ παραδεχτῇ πὼς
ἔχω δίκην. Λοιπὸν μὴ στενο-
χωριέσαι, Τζίμ. Δὲν θὰ πᾶνε
χαμένες οἱ γλυκοπατάτες σου.

Κάθεται καὶ γράφει καὶ τὸ
μεσημέρι στέλνει με τὸ τελε-
τάϊπ τὴν ἀπάντησί του:

«Ἀσημένιες ρουκέτες ξεκι-
νοῦν χωρὶς ἀμφιβολία ἀπὸ

Ίαπωνίαν. Ὑπάρχει ἐδῶ μιὰ μυστική ὀργάνωσις μετὰ τὸ ὄνομα «Μπλέ Παγῶνι», ποὺ ἐπιδιώκει τὴν ἀνθρώπιν τῆς παλαιᾶς δυναστείας καὶ ἔχει κατὰστρώσει σχέδια ἀγρίας ἐκδικήσεως ἐναντίον τῶν Ἀμερικανῶν. Τὸ «Μπλέ Παγῶνι» κατασκευάζει καὶ στέλνει πάνω ἀπὸ τὶς ἀμερικάνικες πόλεις τὶς ἀσημένιες ρουκέτες, ποὺ εἶναι φοβερὰ μηχανήματα καταστροφῆς. Κατὰ τὴ γνώμη μου οἱ συνωμότες βρίσκονται στὸ στάδιο τῆς προετοιμοσύνης. Ὅταν γεβαῖ, ὠθοῦν πῶς ὅλα εἶναι ἐν τάξει, οἱ ἀσημένιες ρουκέτες θὰ σκεπάσουν τὸν οὐρανὸ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ ὁλόκληρῃς περιοχῆς θὰ παραδοθοῦν στὸν ὄλεθρο. Ἐγὼ καὶ οἱ δύο συνεργάτες μου, ἡ Ἑλέν Τζόρνταν καὶ ὁ Τζιμ Γκάφας, εἶχαμε τὶς πρῶτες συγκρούσεις μετὰ τὰ μέλη τῆς μυστικῆς αὐτῆς ὀργάνωσεως. Τὸ «Μπλέ Παγῶνι» ἔχει φαίνεται τὴν ἔδρα του στὸ Τόκιο μετὰ διευθύνοντα νοῦ κάποιον σατανικὸ Γιαπωνέζο, τὸν Φουκακούσα-Ζοζό. Ὑπάρχουν σίγουρα διακλαδώσεις σ' ὅλη τὴ χώρα. Ἡ βάση καὶ τὰ ἐργαστήρια ὅμως ἀπ' ὅπου ἐκσφενδονίζονται τὰ ἀσημένια βλήματα, δὲν βρίσκονται στὸ Τόκιο. Ἡ Ἰαπωνία ἀποτελεῖται ἀπὸ 4652 νησιά. Σὲ κάποιον λοιπὸν ἀπ' αὐτὰ τὰ νησιά ὑπάρχουν οἱ τεχνικὲς ἐγκαταστάσεις ἀπ' ὅπου ἐκτοξεύονται τὰ μηχανήματα τοῦ ὄλεθρου. Ἡ παρουσία μου ἐδῶ εἶναι ἀπαραίτητη. Ἀποστείλατε τὸ

ταχύτερον, ἀφοῦ συνεννοηθῇτε πρῶτα μετὰ στρατιωτικὰς ἀρχάς, ἕνα ἀπὸ τὰ ἀεροπλάνα μεγάλων πτήσεων, ποὺ διαθέτει ἡ ἐφημερίς. Μὴ λησμονήσετε νὰ τὸ ἐφοδιάσετε μετὰ ἀ-

Τὰ τρία Ἀμερικανόπουλα ταμπούρωμένα πίσω ἀπὸ ἕνα ξέντρο σιέλουν τὰ πυρωμένα μολύβια τῶν πιστολιῶν τους σ' ἃ κορμιά τῶν Γιαπωνέζων...

λεξιπτώτα. Μετὰ τιμῆς, Μὰκ Ντάνυς.

Στέλνει τὴν ἀπάντησι καὶ κατόπιν τηλεφωνεῖ στὸν Τζαί-ημς Στούαρτ.

—Γειά σου, έπιθεωρητά!, του λέει. "Έχω ένα σοβαρό μυστικό να σου πω. Ξέρω δυο σπίγια σε κάποια συνοικία του Τόκιο, όπου μαζεύονται μερικοί Γιαπωνέζοι που έχουν κάποια σχέση με τις άσημένιες ρουκέτες. Μπορείς να πείσης τις αμερικανικές αρχές κατοχής να σου δώσουν μερικούς στρατιώτες με αυτόματα και ένα αυτοκίνητο να πεταχτούμε παρέα ως εκεί;

—Είδες πάλι τίποτα καινούργια όνειρα; είρωνεύεται ο αστυνομικός. Στο είπα και χτές πώς οι Γιαπωνέζοι δεν έχουν καμιά ανάμιξη στην ιστορία αυτή.

—Και όμως έχουν!, επιμένει το παιδί. Θα σου διηγηθώ μερικές περιπέτειες που είχαμε χτές το βράδυ και θα καταλάβεις... Λοιπόν, τί λές;

—Η απάντησι από την άλλη άκρη του σύρματος, άργεί. Ο Τζάιμς Στούαρτ μένει για μερικά λεπτά σκεπτικός.

—"Ας είναι!, λέει ύστερα από λίγο. Θα σου κάνω το χατήρι κι' αυτή τη φορά. Σε μισή ώρα θα τα έχω κανονίσει με τις στρατιωτικές αρχές. Ραντεβού έξω από τη στρατιωτική διοίκηση.

—Έν τάξει, Τζάιμς!, κάνει χαρούμενα ο Μάκ. Σε λίγο θα έχω πεισθή ότι οι άσημένιες ρουκέτες φεύγουν απ' την Ιαπωνία.

—Αλλά ούτε τούτη τη φορά μπόρεσε να πεισθή ο έπιθεωρητής. Το αυτοκίνητο με τους

στρατιώτες, τον αστυνομικό έπιθεωρητή και τα τρία παιδιά, φτάνει πρώτα έξω από το σπίτι όπου κινδύνεψε ν' άποκεφαλισθή ο Μάκ. Γίνεται μία λεπτομερής έρευνα. Κανείς δεν βρέθηκε εκεί μέσα. Οί γείτονες λένε πως είναι ξενοικιαστο έδω και τρία χρόνια. Ούτε τη μυστική πόρτα που ώδηγούσε στο τούνελ και στην ύπονομο μπορούν ν' άνακαλύψουν. Φεύγουν άπογοητευμένοι από εκεί και το αυτοκίνητο ύστερα από λίγο σταματάει έξω από την πορτα του άλλου μικρού ξυλινου σπιτιού όπου είχαν τρυπώσει τα τρία παιδιά όταν χτές το βράδυ τους κυκλώσαν οι άνθρωποι του Φουκακούσα. Έκει όπου είχαν ανταμώσει τον φαινομενικά αγαθό γεροντάκο. Έκεινον που τους έστειλε στη βάρκα. Η πόρτα είναι ανοιχτή. Ψάχνουν μα πάλι δε βρίσκουν κανέναν.

—Δέν στο είπα πώς ώνειρεύτηκες, ινιακ; λεικ και κυττάζει λοζά το παιδί ο Τζάιμς Στούαρτ. Θα είδες ίσως τίποτα φαντάσματα και νόμισες...

—Δέν είδα όνειρο! Σου όρκίζομαι, Τζάιμς!

Μερικοί στρατιώτες άνασηκώνουν τους ώμους. "Άλλοι χαμογελούν είρωνικά. Και αυτοί, όπως και ο έπιθεωρητής Στούαρτ, δεν έχουν πεισθή. Κι' όταν ύστερα από τρεις ώρες άναγαυρίζουν άπρακτοι, τα τρία παιδιά είναι μελαγχολικά και άμίλητα.

‘Ο νεαρός ρεπόρτερ υπα-
ταβάλλεται αλλόκοτα
σὲ Γιαπωνέζο έπανα-
στάτη

ΕΧΕΙ αρχίσει νὰ σουρου-
πώνη όταν ὁ Μάκ, πού
εἶχε λείψει γιὰ λίγο ἀπ’ τὸ
ξενοδοχεῖο, ἐπιστρέφει κρα-
τώντας ἓνα μεγάλο δέμα στὰ
χέρια του.

—Τί ἀγόρασες; τὸν ρωτά-
ει γεμάτη περιέργεια ἡ “Ελ-
λεν.

—‘Απόψε θὰ γίνω Γιαπω-
νέζος!, λέει τὸ παιδί. Θὰ σοῦ
ἐξηγήσω.

Καὶ κάθεται μπροστὰ στὸν
καθρέφτη καὶ μὲ διάφορες
πλαστικές οὐσίες, πού ξέρει
θαυμάσια νὰ μεταχειρίζεται,
ἀλλάζει τὸ πρόσωπό του. Σὲ
μιά ὥρα εἶναι ἀγνώριστος.
“Υστερα φοράει ἓνα μπλὲ κι-
μονὸ πού ἔχει ἀγοράσει, κρύ-
βει τὰ μάτια του πίσω ἀπὸ
ἓνα ζευγάρι γυαλιὰ καὶ ἀντι-
καθιστὰ τὰ κομψὰ σκαρπίνια
του μ’ ἓνα ζευγάρι ξυλοπά-
πουτσα. Κάτω ἀπὸ τὸ κιμονὸ
κρύβει τὸ ἡμιαυτόματο πιστό-
λι του.

—Τί σκέπτεσαι νὰ κάνης,
Μάκ; ρωτᾷ ἀνήσυχτα ἡ “Ελ-
λεν.

—‘Ο Μάκ ξέρει τί κάνει,
λέει ὁ Γκάφας πού μασουλᾷ
ἓνα κομμάτι γλυκοπατάτας.
Θὰ πᾶν νὰ ὑποβάλῃ τὰ σέδη
του στὸν Φουκακούσα - Ζοζό.
“Ετσι δὲν εἶναι, κύριε Μάκ;

—Τὸ βρήκες, Τζίμ! Καθῆ-
στε ὅπως νὰ σὰς ἐξηγήσω τὸ
σχέδιό μου. Γιατί φυσικὰ καὶ
σεῖς θὰ βοηθήσετε στὴν ἐπι-
τυχία του.

Καὶ ὁ Μάκ ἐξηγεῖ στὰ δυὸ
ἄλλα παιδιὰ μὲ λεπτομέρειες
τὸ σχέδιο πού ἔχει καταστρώ-
σει καὶ τὸ ρόλο πού πρόκει-
ται νὰ παίξουν κι’ αὐτὰ στὴν
ἐπιτυχία του. “Υστερα κυττά-
ζει τὸ ρολοῖ του.

—Εἶναι ὥρα νὰ ξεκινήσω!,
λέει.

Πρῶτος βγαίνει αὐτὸς ἀπὸ
τὴν πίσω πόρτα τοῦ ξενοδο-
χείου. “Οσοι τὸν βλέπουν ὕ-
στερα ἀπὸ λίγο νὰ διασχίζη
τοὺς μεγάλους δρόμους τοῦ
Τόκιο καὶ νὰ τρυπῶνι κατό-
πιν σὲ κάτι μισοσκότεινα στε-
νὰ τῶν λαϊκῶν συνοικιῶν δὲν
μποροῦν νὰ φανταστοῦν πῶς
κάτω ἀπ’ αὐτὰ τὰ ρούχα κρύ-
βεται ἓνας λευκὸς “Αμερικα-
νός. Βαδίζει μὲ μικρὰ βημα-
τάκια καὶ τὰ ξυλοπάπουτσά
του θροντοῦν στὸ λιθόστρωτο
ρυθμικά. Τὰ χέρια του, τὸ
πρόσωπό του, ὁ λαιμός του
εἶναι κίτρινα καὶ τὰ μάτια
του, χάρις, στὶς πλαστικές
οὐσίες πού χρησιμοποίησε,
ἔχουν γίνῃ λοξά, γνήσια μά-
τις ἑνὸς γνήσιου τέκνου τῆς
χώρας τοῦ “Ανατέλλοντος “Η-
λιου.

—‘Εδῶ κάπου πρέπει νὰ
εἶναι, λέει καθὼς φτάνει σὲ
μιά μικρὴ πλατεῖα γεμάτη
δέντρα πού μασνοβολοῦν. “Ε-
δῶ κάπου μοῦ εἶπανε πῶς ὑ-
πάρχει τὸ κέντρο «Γαλάζιες
Κερασίδες».

Προχωρεῖ πρὸς τὸ δεξιὸ μέ-
ρος τῆς πλατείας, περνᾷ ἐ-
να γωνιακὸ μπόρ καὶ βλέπει
ἀπέναντί του αὐτὸ πού ζη-
τάει. Οἱ «Γαλάζιες Κερασίδες»
ἔχουν πολύχρωμες φωτεινές

γυρλάντες στην πρόσοψη και από μέσα φτάνουν στ' αὐτιά του ἤχοι ἀπὸ σαμιζέ, γιαπωνέζικη λύρα, πού συνοδεύει τὸ μελαγχολικὸ τραγουδί κάποιας γκέϊσας.

Ὁ Μάκ σπρώχνει τὴν πόρτα καὶ περνάει ὀδίσταχτα σὲ μιὰ μεγάλη σάλα, ὅπου μπροστὰ σὲ χαμηλὰ τραπέζια κάθονται σταυροπόδι χάρω στὸ πάτωμα, κατὰ τὸ παλιὸ γιαπωνέζικο ἔθιμο, οἱ πελάτες καὶ πίνουν τσαί ἢ ἀπόσταγμα ρυζιοῦ, ἓνα δυνατὸ ποσὸ πού ζαλίζει. Τὸ παιδί, πού ἔχει τὴν ἐμφάνισι μὲ τὸ ντύσιμό του καὶ τὴ μεταμφίεσί του ἐνὸς ἄντρα 25 χρονῶν, βρίσκει ἐλεύθερο ἓνα τραπέζακι καὶ κάθεται κι' αὐτὸς σταυροπόδι ἀπάνω στὶς φτέρνες του κατὰ τὸν γιαπωνέζικο τρόπο. Μιὰ ὁμορφὴ Γιαπωνέζα γκέϊσα, μιὰ κοπέλλα μὲ λοξὰ μάτια καὶ γυαλιστερὰ μαῦρα μαλλιά στολισμένα μὲ γιασεμιά τὸν πλησιάζει, κἀνει μιὰ βαθεῖα ὑπόκλισι καὶ περιμένει διαταγές.

Ὁ Μάκ, πού μιλάει τὰ γιαπωνέζικα ὅπως κι' ἓνα σωρὸ ἄλλες γλώσσες σὰν τὴ μητρικὴ του γλῶσσα, παραγγέλνει κάτι κι' ὅταν ἡ κοπέλλα ἀπομακρύνεται, τὸ βλέμμα του διαγράφει ἓνα δῆθεν ἀδιάφορο τόξο στὰ γύρω. Ὅλοι οἱ πελάτες αὐτοῦ τοῦ κέντρου εἶναι κίτρινοι. Πίνουν, κουβεντιάζουν καὶ ἀκοῦνε μιὰ μικρὴ χαριτωμένη μὲ κουκλίτικο παρουσιαστικὸ γκέϊσα, πού τραγουδεῖ. Ξαφνικὰ τὸ παιδί ἀνασκιρτάει. Ἡ πόρτα

ἀνοίγει καὶ στὸ κατῶφλι ἐμφανίζεται ὁ Φουκακούσα - Ζοζό, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ φιδίσια μάτια. Στέκει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀσάλευτος ἐπισκοπῶντας τοὺς θαμῶνες κι' ὕστερα χαμογελῶντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια στὸ στήθος, προχωρεῖ πρὸς τὸ βάθος τῆς αἴθουσας καὶ κάθεται στὸ τραπέζι μιᾶς συντροφιάς.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ κοπέλλα πού πῆρε τὴν παραγγελία σερβίρει τὸ τσαί στὸν Μάκ. Τὸ παιδί βλέπει μὲ κάποια ἐκπλήξι τὴν γκέϊσα νὰ τοῦ δίνει χαμογελῶντας μὲ γοητευτικὸ τρόπο κι' ἓνα διπλωμένο στὰ τέσσερα χαρτί. Τὸ ξεδιπλώνει. Εἶναι ἓνα μεταξωτὸ χαρτί ἀπὸ ρυζὶ τυπωμένο. Ρίχνει μιὰ βιαστικὴ ματιά. Εἶναι μιὰ προκήρυξι. Διαβάζει: «Νέε Γιαπωνέε, τί ἔκανες γιὰ τὴν πατρίδα σου πού στεναίνει κἀπὼ ἀπὸ τὰ πόδια τῶν Ἀμερικάνων καταχτητῶν; Θὰ ἐξακολουθῇς νὰ ἀδιαφορῇς γιὰ τὰ ὅσα συμβαίνουν γύρω σου; Καιρὸς νὰ σηκώσης τὸ κεφάλι καὶ νὰ ἀτενίσῃς τὸν ἥλιο. Χιλιάδες νέοι σὰν καὶ σένα ἀγωνίζονται στὸ σκοτάδι, προετοιμάζοντας μιὰ ἀγρία ἐκδίκησι. Ἡ Ἰαπωνία ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τίς ὑπηρεσίες σου. Θυμήσου τοὺς ἡρώικους καμικάζι (*)

(*) Καμικάζι λέγονται στὴν Ἰαπωνία οἱ ἐθελοντὰ τοῦ θανάτου. Οἱ καμικάζι ἐμπαιναν στὸν περασμένο πόλεμο μέσα στὶς ἀεροτορπίλλες πού ἐξεσφενδόνιζαν τὰ ἀεροπλάνα. Τίς διηθύνουν οἱ

που πέθαιναν σάν άντρες διευθύνοντας με τὸ χέρι τους τὶς ἀεροτορπίλλες που προξενούσαν τόσες καταστροφές στον ἔχθρο. Ἡ σκληρωμένη Ἰαπωνία ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ καινούργιους καμικάζι. Γιατί νὰ μὴν εἶσαι καὶ σὺ ἓνας ἀπ' αὐτούς; Τὸ «Μπλε Παγῶνι» εἶναι ἡ μυστικὴ στρατιά τῆς ἀπελευθερώσεως. Ἐκεῖ εἶναι ἡ θέσι σου. Ἐλα μαζί μας. Σὲ περιμένουμε.

Ὁ Μάκ ἀνασηκώνει τὸ κεφάλι. Ἡ ὁμορφὴ κοπέλλα στέκει ὀρθή καὶ τὸν κυττάζει προσπαθῶντας νὰ μαντέψῃ τὴν ἐντύπωσι πού τοῦ ἔκανε ἡ προκήρυξι.

— Ἀριγкотό (Εὐχαριστῶ), λέει τὸ παιδί.

— Λοιπόν; ρωτᾷ ἐκείνη.

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη πού μοῦ ἐβείξες. Ἐρχομαι ἀπὸ τὴ Φορμόζα. Μὲ λένε Κουσακούμπε. Γνωρίσα καλὰ τὴν τυραννία τῶν Ἀμερικανῶν. Εἶμαι πρόθυμος νὰ ὑπηρετήσω τὴν πατρίδα μου.

Ἡ γκέισα φεύγει χωρὶς νὰ δώσῃ ἀπάντησι. Ὁ Μάκ πίνει τὸ τσάι του καί, χωρὶς νὰ φαίνεται, παρακολουθεῖ τί γίνεται γύρω του. Ἡ κοπέλλα ἔχει εἰδοποιήσει τὴ συντροφία, ἀνάμεσα στὴν ὁποία κάθεται ὁ Φουκακούσα. Ὅλοι ἔχουν γυρίσει πρὸς τὸ μέρος του καὶ τὸν περιεργάζονται. Ὑστερα ἀπὸ λίγο ἡ γκέισα ξαναγυρίζει καί, καθὼς ση-

κώνει τὰ σερβίτσια, μὲ μιὰ ἀδιόρατὴ κίνησι τοῦ ματιοῦ τοῦ δίνει νὰ καταλάβῃ πὼς πρέπει νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Ὁ Μάκ δοκίμεται λί-
σι στήν... Ἰαπωνία καὶ
οἱ δυὸ αἵμα του παγι-
δεύονται

Ο ΜΑΚ σηκώνεται καὶ ἀκολουθεῖ τὴν κοπέλλα. Ἐκείνη προχωρεῖ στὸ βάθος τῆς αἵθουσας, ἀνοίγει μιὰ μικρὴ πόρτα καὶ βγαίνει σ' ἓναν ὠραῖο κήπο γεμάτον κερασιές. Ἀνάμεσα στὰ δέντρα φαίνονται τὰ φωτισμένα παράθυρα ἐνὸς περίπτερου, πού μοιάζει μὲ μιὰν ἀρχαία παγόδα. Ἡ κοπέλλα χτυπάει συνηθματικὰ καὶ κάποιος ἀνοίγει ἀπὸ μέσα. Ὁ Μάκ προχωρεῖ καὶ ξανακλείνει πίσω του ἡ πόρτα.

Ἐφτὰ ζευγάρια λοξὰ μάτια γεμάτα ὑποψία εἶναι καρφωμένα ἀπάνω του καὶ τὸν ἐξετάζουν μὲ προσοχή. Ἐφτὰ Ἰαπωνέζοι μὲ πράσινα κιμονό, ἐπάνω στὰ ὁποῖα εἶναι κεντημένο ἓνα μπλε παγῶνι, τὸν κυττάζουν ἀμίλητοι. Κάβονται μπροστὰ σ' ἓνα μεγάλο μακρὸ τραπέζι στρωμένο μὲ γαλάζιο βελούδο. Στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ εἶναι ἀκουμπισμένα δυὸ μαγαίρια μὲ ἀστραφτερὲς λεπίδες.

Τὸ παιδί αἰσθάνεται ἓνα διαστικὸ χτυποκάρδι, μὰ τὸ πρὸς πό τοῦ τίποτα δὲν δειχνεῖ ἀπὸ τὴν ταραχὴ πού τὸν παιδεύει. Φέρνει τὰ χέρια στὸ στήθος καὶ κάνει μιὰ θαθεῖα

Ἱδιοὶ ἀπάνω στὸ στόχο καὶ εὐρισκαν τραγικὸ θάνατο κι' αὐτοὶ μὲ τὴν ἔκρηξι.

υπόκλιση, γεμάτην σεβασμό.

—Τὸ ὄνομά μου εἶναι Κουσακούμπε, λέει. Θέλω νὰ ὑπηρετήσω τὴν πατοῖδα μου. Οἱ ψυχὲς τῶν μεγάλων προγόνων μου ἦρθαν χθὲς στὰ ὄνειρά μου καὶ μοῦ προφήτεψαν, τούτῃ τῇ μεγάλῃ στιγμῇ. Ὁ πάνσοφος Ἀμανούμα νὰ προστατεύῃ τὰ σεπτὰ πρόσωπά σας. Μισῶ τοὺς Ἀμερικανούς καὶ ἡ πληγωμένη καρδιά μου ζητάει ἐκδίκησι.

Τὰ ἀνέκφραστα πρόσωπα τῶν ἑπτὰ Γιαπωνέζων κάνουν μὲν ὑκριμάτσα πού θυμίζει χαμόγελο. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς σηκώνεται.

—Καλῶς ἦρθες, Κουσακούμπε, λέει στὸ παιδί. Τὸ «Μπλε Παγώνι» ἔχει ἀνοιχτὰ τὰ φτερά του γιὰ κάθε τολμηρὸ Γιαπωνέζο πού ζητάει νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδας του.

Τοῦ δείχνει ἕνα κάθισμα καὶ ὁ Μάκ κάθεται καὶ ὑποχρεώνεται ν' ἀπαντήσῃ σὲ πολλὰ καὶ διάφορα ἐρωτήσεις πού τοῦ ὑποβάλλουν. Ὅλοι φαίνονται εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν ἀπαντήσιν του.

—Κουσακούμπε, τὸν ρωτᾷ ὕστερα ἀπὸ λίγο ἕνας, ὁ περισσότερο ἡλικιωμένος ἀπ' ὅλους. Θέλεις νὰ γίνῃς ἕνας ἀθάνατος καμικάζι; Πρὶν δώσης ἀπόκρισι, πρέπει νὰ τὸ σκεφτῇς καλά. Κουσακούμπε. Ἄν πῇς ναί, κόβεις κάθε δεσμό μετὰ τὸν μάταιο τοῦτο κόσμον.

Τὸ παιδί ἀπαντᾷ ἀδίσταχτα:

—Αὐτὴ εἶναι ἡ μερολήψη

τῆς ἐπιθυμίας τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς. Ἀνέκαθεν θαύμαζα τοὺς ἥρωες, πού ταξίδευαν μέσα στὶς τορπίλλες καὶ πηγαιναν ν' ἀνταρτίσουν τὸν θάνατο. Ναί! Θέλω νὰ γίνω ἕνας καμικάζι!

—Τότε μπορεῖς νὰ ὀρκιστῇς.

Ὅλοι σηκώνονται. Σηκώνεται κι' ὁ Μάκ καὶ βάζει τὴν ἀνοιχτὴν του παλάμη ἀπάνω στὰ δυὸ μαχαίρια μετὰ τὶς ἀστραπτέρες λεπίδες. Ἐπαναλαμβάνει μηχανικὰ τὸν ὄρκον πού τοῦ ὑπαγορεύει κάποιος καὶ κάθεται πάλι.

—Τώρα εἶσαι ἄξιος νὰ ταξιθεῖς μετὰ μιὰν ἀσημένια ρουκέτα, τοῦ λέει ὁ ἡλικιωμένος Γιαπωνέζος. Θὰ ξαναγεννηθῇς, ὅταν ξανάρθῃ μετὰ τὴν καινούργια του μορφή ὁ Ματράγια στὸν κόσμον.

Κάτι ἐτοιμάζεται ν' ἀπαντήσῃ ὁ Μάκ, μὰ ἡ υπόκλισις πού κάνει μένει ἐπὶ τῇ μέσῃ καὶ τὸ χαμόγελο παγώνει πρὶν ἀνθίσῃ στὰ χεῖλη του. Τούτῃ ἀκριδῶς τῇ στιγμῇ ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ βλέπει κάποιον νὰ σπρᾶχνῃ βάνουσα μέσα στὴν κάμση τοὺς δυὸ φίλους του. Τὴν Ἑλλεν καὶ τὸν Τζιμ Γκάφα! Ἡ καρδιά τοῦ τολμηροῦ παιδιοῦ πού δὲν ξέρει τί θὰ πῇ φόβος, φτεροκοπάει τώρα ἀνήσυχτα καθὼς βλέπει τὰ δυὸ ἀγαπημένα του πρόσωπα αἰχμάλωτα στὰ χεῖρα τῶν πρὸ αἰμοδόρων ἐχθρῶν του. Σφίγγει τὶς γροθιές του καὶ τὰ γύχια του καρφώνονται στὸ κρέας μὰ τὸ πρόσωπό του παραμένει ἀνέκφραστο. Τίποτα οὐ

δείχνει την τρικυμία της ψυχής του. Ο όμορφος έφηβος, που ένσασκώνει τὸ θρυλικὸ Γεράκι, ξέρει νὰ κρατᾷ τὴν ψυχραιμία του στὶς πιὸ δύσκολες στιγμὲς καὶ νὰ δείχνῃ ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος, ὅταν ὁ κίνδυνος τὸν ζυγώνει με μεγάλα δῆματα.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μονάχα τὰ δυὸ παιδιά. Εἶναι καὶ κάποιος ἄλλος πού ἔρχεται ξοπίσω τους, πού κάνει τὸ βλέμμα του νὰ γεμίσῃ ἄγριες περαστικὲς ἀστραπές, προμήνυμα τῆς μπόρας πού ἐτοιμάζεται νὰ ξεσπάσῃ. Ὁ Φουκακούσα - Ζοζό, ὁ Γιαπωνέζος μὲ τὸ πρᾶσινο κιμονό, ὁ πιὸ θανάσιμος ἐχθρὸς του, μπαίνει μέσα στὴν κάμαρη ἀκολουθώντας τὰ δυὸ παιδιά.

Μέσα σὲ μισὸ λεπτὸ σιωπῆς, ὁ ἀραπάκος πού ἔχει ἀναγνωρίσει τὸν Μάκ, ἐτοιμάζεται νὰ ξεφωνίσῃ χαρούμενα. Ἀλλὰ μιὰ ματιὰ πού τοῦ ρίχνει ἐκεῖνος, τὸν σταματᾷ. Τὴν ἴδια στιγμὴ τὸ παιδί ἀλλάζει ἓνα βιαστικὸ βλέμμα λατρείας καὶ συνεννοήσεως με τὴν Ἑλλεν.

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ νέγρος καὶ αὐτὴ ἡ νέα; ρωτᾷ ἐνας μὲ παγερὴ φωνή.

— Εἶναι δυὸ ἀπὸ τὴν παρέα τοῦ Ἀμερικανοῦ δημοσιογράφου πού σὰς ἔλεγα χτές, ἀποκρίνεται ὁ Φουκακούσα. Οἱ ἄνθρωποι μας τοὺς βρῆκαν νὰ περιφέρωνται ἔξω ἀπὸ τὴν παγὸδα προσπαθώντας νὰ κυφακούσουν. Ἡ παρυσία τους μὲ κάνει νὰ ὑποψιάζωμαι πὼς κάπου ἐδῶ γύρω πρέ

πει νὰ βρίσκεται καὶ ὁ ἀρχηγὸς τους. Ἐνα μωρὸ πού κάνει τὸν παλληκαρᾶ καὶ πού τὸν λένε Μάκ Ντάνυ. Ἐχουν ξεκινήσει ἐπιτήδες ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ μάθουν τὸ Μεγάλο Μυστικὸ!...

Ὁ Τζιμ Γκέφας, πού κάνει ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα... τὸν ψόφιο κορρὸ, βάζει τὶς φωνές:

— Πῶ! Πῶ! Κάτι φεματάρες πού σὰς ἀραδιάζει, Θεοὺλη μου! Μπρρρ! Μωρὲ τοῦτος εἶναι γιὰ νάναι παραμυθᾶς.

— Σκασμός!, βρυχάται ἄγρια ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐφτά Γιαπωνέζους πού κάθονται μπροστὰ στὸ μεγάλο τραπέζι. Σκασμὸς ἀράπαρε!

Ἐπὶ τοῦ γυρίσει πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἑλλεν:

— Ἐσὺ τί ἔχεις νὰ πῆς; τὴν ρωτᾷ.

— Δὲν ἔχω νὰ δώσω λόγο σὲ κανέναν!, ἀπαντᾷ με ἡρεμὴ φωνὴ τὸ κορίτσι.

— Εἶναι μιὰ κατάσκοπος!, οὐρλιάζει ὁ Φουκακούσα.

— Ὑπηρετῶ τὴν πατρίδα μου!, λέει ὑπερήφανα τὸ κορίτσι.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε!, κἀνει ἓνας ἀπὸ τοὺς Γιαπωνέζους πού ἔχει μακρὰ κρεμαστὰ μουστάκια καὶ γένειπκ. Πού εἶναι ὁ φίλος σου;

— Δὲν ξέρω!, ἀπαντᾷ κοφτὰ τὸ κορίτσι.

— Ἄν μᾶς πῆς πού εἶναι αὐτὸς ὁ Μάκ Ντάνυ, δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῇς τίποτα. Ἄν ὅμως ἀρνηθῇς νὰ μιλήσῃς, θὰ μετανιώσῃς πολὺ σύντομα!

— Δὲν ξέρω!, ἔρχεται πᾶ-

λι με πείσμα ή απάντησι.

— Έσὺ δὲν ξέρεις; ρωτάει ἓνας ἄλλος τὸν Τζίμ Γκάφα.

— Έγὼ ξέρω! Πῶς δὲν ξέρω; λέει πρόθυμος ὁ ἀραπάκος.

— Ποῦ εἶναι λοιπόν; Μίλα!

— Στὴ Νέα Ὑόρκη!

Καταλαβαίνουν ὅτι ταῦτος ὁ χαῖρος ἀραπάκος τοὺς κοροϊδεύει καὶ τὰ μάτια τοὺς ἀστράφτουν ἀπὸ λύσσα.

Ἡ Ἑλλεν πού δεχεται τὴν αἰφνιδιαστικὴ ἐπίθεσι ἀγωνίζεται νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴ θανάσιμη λαβὴ τοῦ κακούργου...

— Πάρτε τοὺς ἀμέσως ἀπὸ δῶ! Βάλτε τοὺς στὰ βασανιστήρια!, διατάζει ἐκεῖνος μὲ τὰ γένια. Ἐκεῖ θὰ λύσουν τὴ γλώσσα τοὺς καὶ θὰ σταματήσουν νὰ κοροϊδεύουν!

Ἐνα σιδερένιο χέρι σοῖνει τὴν καρδιά τοῦ Μάκ. Ὁμως δὲν τὸ δείχνει. Σφίγγει τὰ δόντια καὶ μένει ἀκίνητος. Τὸ βλέμμα του ὡστόσο, πού διασταυρώνεται μὲ τὸ βλέμμα τῆς ἀφοδῆς κοπέλλας, λέει πολλά...

— Ἀμάν, Ἀγιο Γεράκι!, ξεφωνίζει ὁ Τζίμ Γκάφας καθὼς τὸν σπρώχνουν μαζί μὲ τὴν Ἑλλεν πρὸς τὴ διπλανὴ καμαρὴ. Ἀγιο Γεράκι μου, βάλε τὸ χέρι σου, γιατί χάθηκε!

Καὶ γιὰ νὰ μὴ καταλάβουν οἱ Γιαπωνέζοι σὲ ποιὸν ἀπευθύνεται, ἔχει γουρλώσει τὰ μάτια καὶ κυττάζει τὸ ταβάνι.

— Γεράκι, Γερακάκι μου!, λέει σὰ νὰ κάνῃ τὴν προσευχή του καὶ ὑψώνει τὰ χέρια πρὸς τὸ ταβάνι καθὼς τὸν σπρώχνουν. Ἀνίκητο Γερακάκι μου, βάλε τὸ χεράκι σου στὰ γρήγορα, γιατί μὰς πιάσανε στὸν ὕπνο κι' ἔχω κι' ἐνα σωρὸ γλυκοπατάτες... ἀφάγωτες στὸ ξενοδοχεῖο!

Ὅσο στενοχωρημένος κι' ἂν εἶναι ὁ Μάκ, δὲ μπορεῖ νὰ κρατήσῃ ἓνα ἀδιόρατο χαμόγελο πού σχεδιάζεται στὰ χεῖλῃ του, ὅταν ἀκούῃ τὸν μικρὸ νέγρο προστατευόμενό του νὰ ζητᾷ μὲ τόσο κωμικοτραγικὸ τρόπο τὴν ἐπεμβασί του...

Ἡ Ἑλλεν δοκιμάζει φοιχτὰ μαρτύρια καὶ τὸ Γεράκι κάνει τὴν ἐμφάνισί του

ΤΡΕΙΣ Γιαπωνέζοι γυμνοὶ ὡς τὴ μέση, μὲ ξυρισμένα κρανία καὶ ὑπούλα μάτια, παραλαβαίνουν τὰ δυὸ παιδιὰ στὴν διπλανὴ κάμαρη. Τὰ κίτρινα μούτρα τοὺς καθρεφτίζουν τὴν ἀγριότητα τῆς ψυχῆς τοὺς. Πετάνε μὲ βάρβαρο τρόπο τὸν Τζιμ σὲ μιὰ γωνιά καὶ ἀρπάζουν τὴν Ἑλλεν. Τὸ κορίτσι ἀντιστέκεται. Οἱ γροθιές της καὶ τὰ νύχια της σακατεύουν τὰ πρόσωπα τῶν κακούργων. Ὅμως δὲ μπορεῖ ν' ἀντέξῃ πολὺ. Εἶναι τρεῖς χειροδύναμοι ἄντρες κι' εἶναι μονάχη.

Τὴν δένουν καὶ τὴν κρεμοῦν ἀνάποδα μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ἀπάνω ἀπὸ ἓνα χοντρὸ γάντζο ποὺ εἶναι καρφωμένος στὸν τοῖχο.

—Τώρα θὰ δοῦμε, πουλάκι μου, ἂν θὰ λυθῇ ἡ γλώσσα σου!, μουγγρίζει εἰρωνικά ὁ ἓνας.

Ὁ ἄλλος κοστάει ἓνα ἀγκυλωτὸ μαστίγιό κι' ἔρχεται κοντά της.

—Θὰ σοὺ κάνω ὥραϊα σχέδια στὴν πλάτη!, λέει καὶ γελάει ἀπαίσιος.

Σηκώνει τὸ χέρι καὶ τὸ μαστίγιό μὲ τὰ ἀγκάθια σφυρίζει στὸν ἀέρα καὶ πέφτει μὲ δύναμι στὴ ράχη τῆς κοπέλλας. Τ' ἀγκάθια σχίζουν τὰ ρούχα της καὶ χασάζουν μιὰ ματωμένη γραμμὴ σχεδιάζεται στὴν σάρκα. Αἰσθάνεται ἓναν δυνατὸ πόνο ἀλλὰ

Καὶ τότε τὸ Γεράκι, ἀρχίζοντας κεραυνοβόλο δράσι του συντοίξει τὰ κρανία ἐκείνων ποὺ βασανίζουν τὴν ὁμορφὴ μελαχροινὴ βοηθὸ του

σφίγγει τὰ δόντια της καὶ δὲν ξεφωνίζει. Τὸ μαστίγιό ξανασφυράει στὸν ἀέρα καὶ μιὰ νέα ματωμένη γραμμὴ σχεδιάζεται στὴ ράχη τοῦ κοριτσιοῦ.

—Λοιπόν; Μήπως θυμήθηκες νὰ μᾶς πῆς ποῦ εἶναι ὁ φίλος σου ὁ δημοσιογράφος; ρωτᾷει ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς δημίους.

—Ὅχι! Δὲ θυμήθηκα!, ἀποκρίνεται μὲ πείσμα ἡ κο-

πέλλα με τη σιδερένια θέλησι
καί τη γενναία ψυχή. Δέ θυ-
μήθηκα.

—“Ίσως θυμηθής τώρα!,
γρυλλίζει ο άλλος.

Κρατάει με μια ξύλινη λα-
βίδα μια πυρωμένη μεταλλι-
κή ράβδο καί τη ζυγώνει.

—Θ’ άνησίω γλυκά - γλυ-
κά!, τής λέει. “Υστερα όμως
τούτο τὸ πυρωμένο σίδερο πού
βλέπεις θά χωθή στίς κόγχες
τῶν μοτιῶν σου καί πρὶν πε-
θάνης θά ζήσης μερικὲς ὕμορ-
φες ὥρες στὸ σκοτάδι.

Τὸ βλέμμα τοῦ κοριτσιοῦ
καρφώνεται με ἀγωνία στὴν
πυρακτωμένη μεταλλικὴ ρά-
βδο πού φεγγοδολαίει ἀπαί-
σια. Ἡ καρδιά της χτυπάει
διαστικὰ κι’ ἀκανόνιστα.
«Θεέ μου!», παρακαλεῖ μέσα
της «κάνε ν’ ἀντέξω σ’ αὐτὸ
τὸ φοβερὸ μαρτύριο!» Κλεί-
νει τὰ μάτια καί σφίγγει τὰ
δόντια.

—Λοιπὸν θυμήθηκες; ἀ-
κούει μιὰ φωνὴ πλάι στ’ αὐ-
τιά της.

—“Ὅχι.

Τὸ πυρωμένο σίδερο με
μιὰν ἀπότομη κίνησι καρφώ-
νεται στὸ δεξιὸ πλευρὸ της.
“Ἐνα φοβερὸ οὐρλιαχτὸ γε-
μίζει τὴν κάμαρη, πεονάει τὸ
διάδρομο καί φτάνει στὴν αἰ-
θουσα πού βρίσκεται ὁ με-
ταιμφισμένος Μὰκ Ντάνυ με
τοὺς ἑπτὰ Γιαπωνέζους.

Ἡ κραυγὴ τῆς “Ἑλλεν φτά-
νει σὰ μαχαιριὰ στὴν καρδιά
τοῦ παιδιοῦ πού τινάζεται ἀ-
πὸ τὸ κάθισμα. Δὲν μπορεῖ νὰ
τὴν ἀφήση περισσότερο σ’ αὐ-

τὸ τὸ μαρτύριο! Τινάζεται
ὀρθίος καί κάνει νὰ τρέξῃ
πρὸς τὴν πόρτα πού φέωνει
στὴν κάμαρη τῶν θασανιστη-
ρίων. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τὰ
φιδίσια μάλιστα τοῦ Φουκακού-
σα καρφώνονται γεμάτα εἰ-
ρωνία ἀπάνω του.

ἽΟ Γιαπωνέζος με τὸ πρά-
σινο κιμονὸ χαμογελαίει καί
κρατάει ἕνα πιστόλι στὸ χέ-
ρι του πού τὸν σημαδεύει.

—Στόσου ἀκίνητος, ἄσπρε
κατάσκοπε!, γρυλλίζει. Αὐτὴ
ἡ κίνησί σου σέ πρόδωσε. “Ο-
σο καλὰ κι’ ἂν μεταμφιεστή-
κες, δὲ μπόρεσες νὰ μὲ ξε-
γελάσης. Ἀπὸ τὴν πρώτη
στιγμὴ μοῦ φάνηκες πολὺ πε-
ρίεργος γιὰ... Γιαπωνέζος.
Ἡ κίτρινη μπογιὰ τοῦ λαι-
μοῦ σου λέρωσε τὸ γιὰκὰ τοῦ
κιμονοῦ πού φορᾷς. Ἐπὶ τέ-
λους, Ἀμερικανέ, σέ κρα-
τάμε.

“Ὅσην ὥρα μιλάει, οἱ ἄλ-
λοι στέκουν ἐκπληκτοὶ καί τὸν
ἀκούνε. Δὲν μποροῦν νὰ κατα-
λάβουν. Ὁ Μὰκ Ντάνυ ὅμως,
τὸ πιὸ τολμηρὸ παιδί τοῦ κό-
σμου, ὁ ἔφηβος με τὸ γερο-
δεμένο κοριὺ καί τὴ λιοντα-
ρίσια καρδιά, καταλαβαίνει
πὼς δὲν θ’ ἀγοήσουν νὰ συ-
νέλθουν. Τὸ μυαλό του λοιπὸν
δουλεῖ γοργὰ καί, καθὼς
οἱ σπαραγτικὲς κραυγὲς τῆς
“Ἑλλεν φτάνουν πάλι στ’ αὐ-
τιά του, ἀποφασίζει νὰ παί-
ξῃ κορώνα - γράμματα τῆ ζωῇ
του γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ.

—Ἀνάω τὰ χέρια, Ἀμε-
ρικανέ!, μουγγρίζει ὁ Φουκα-
κούσα.

Καὶ ὁ Μὰκ σηκώνει τὰ χέρια, μὰ ταυτόχρονα σαλτάρει πλάγια, ἀκουμπάει στὸν τοῖχο, τὰ δάχτυλά του γαντζώνονται στὸν ἡλεκτρικὸ διακόπτη, τὸν γυρίζει καὶ γίνεται γύρω σκοτάδι. Κλωτσάει ἕνα κάθισμα καὶ τὸ πιστόλι στρέφεται πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἀκούστηκε ὁ θόρυβος. Δυὸ γλῶσσες φωτιάς ἐστράφουν καὶ δυὸ καφτὰ μολύβια, ποὺ φεύγουν ἀπ' τὸ πιστόλι τοῦ Φουκακά ὡς α, κρῶνονται στὴν καρέκλα. Ἀκούγονται διαστικές κουβέντες καὶ χοντρές βλαστήμιες. Κάποιος πλησιάζει ψαχτὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ διακόπτη. Μιὰ γροθιά τοῦ Μὰκ προσγειώνεται στὸ πρόσωπό του καὶ τὸ σαγόνι του ξεδιώνεται. Μιὰ δεύτερη γροθιά στέλνει ἕναν ἄλλο Γιαπωνέζο στὰ πόδια τοῦ Φουκακούσα.

Τὴν ἴδια στιγμή φέρνει τὸ δαχτυλίδι μὲ τὴν μπλὲ πέτρα στὸ στόμα του. Μέσα σὲ μισὸ δευτερόλεπτο ὁ Μὰκ μεταμορφώνεται στὸ θρυλικὸ Γεράκι καὶ πέφτει μὲ ὀλάκερο τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ του στὴν πόρτα ποὺ φέρνει στὴν κάμαρη τῶν βασανιστηρίων. Τὸ ξύλο τσακίζεται καὶ οἱ τοῖχοι τρέμουν σὰν νὰ τοὺς παιδεύει σεισμός. Περνάει σὰν ἀστραπή τὸ κατώφλι καὶ, βγάζοντας μιὰ φωνὴ θριάμβου, λυώνει μὲ δυὸ κλωτσιὰς τοὺς δυὸ δημίους. Ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ τρίτου ἀρπάζει τὸ πυρωμένο σίδερο καὶ τὸ σηκώνει καὶ τὸ κατεβάζει μὲ δύναμι στὸ ξυρισμένο κρανίον του. Ὁ

Γιαπωνέζος τινάζεται σὰ νὰ τὸν γτύπησε κεραυνὸς καὶ βροντάει στὸν ἀπέναντι τοῖχο.

—Ἕλλην!, φωνάζει.

—Μάκ! Ἐδῶ!

Εἶναι ζωντανὴ ἡ γενναία κοπέλλα καὶ τρέχει κοντὰ της. Μὲ γοργὰς κινήσεις τὴν ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰ δεσμὰ καὶ τὴν σηκώνει σὰν πούπουλο στὴν ἀγκαλιά του.

—Ποὺ εἶναι ὁ Τζίμ; ρωτάει μὲ αγωνία.

—Μπήκε σ' αὐτὴ τὴν πόρτα!, λέει τὸ κορίτσι.

Τρέχει πρὸς τὰ ἐκεῖ. Μπαίνει σὲ μιὰ καινούργια κάμαρη καὶ κλειδώνει πίσω του τὴν πόρτα. Ἦταν καιρὸς! Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμή ἀκούγονται οἱ πιστολιές καὶ οἱ φωνές ἐκείνων ποὺ τὸν κυνηγοῦν. Προχωρεῖ κρατώντας πάντα στὴν ἀγκαλιά του τὴν Ἕλλην σ' ἕνα στενὸ διάδρομο καὶ περνάει σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο.

—Πῶς εἶσαι; τὴ ρωτάει τώρα ποὺ βρίσκονται κάπως μακριὰ ἀπ' τὸν κίνδυνο.

—Δὲν ἔχω τίποτα! Λίγο ἀκόμα ὅμως ἀν' ἀργοῦσες, τοῦ λέει, ἤμουν χαμένη.

Καὶ γλυστράει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του χαμογελώντας του γλυκά. Στέκει ὀρθὴ ὅπως πρῶτα καὶ μπορεῖ ἄνετα νὰ βαδίζει. Ἐχεῖ συνέλθει ἐντελῶς. Περνοῦν σ' ἕνα τρίτο δωμάτιο. Τῆς δίνει τὸ πιστόλι του.

—Κράτα ἐσὺ αὐτὸ τὸ ὅπλο, τῆς λέει. Ἐμένα πρὸς

τὸ παρὸν δὲν μοῦ χρειάζεται.

Δὲν προφταίνει ὁμῶς νὰ τελειώσῃ τὴν κουβέντα του κι ἕνας παράξενος θόρυβος τοὺς ξαφνιάζει. Γυρίζουν ἀπότομα καὶ κυττάζουν. Ἡ Ἑλλεν ἔχει κιόλας τὸ δάχτυλο στὴν σκαנדάλῃ. Ἐνα ντουλάπι ἀνοίγει ἀργὰ καὶ κάποιος ἴσκιος σαλεύει ὑπουλά.

—Ἐβγα ἀπὸ τὴν κρυψώνα σου μὲ τὰ χέοια ψηλά!, διατάζει τὸ κορίτσι.

Τὸ ντουλάπι ἀνοίγει πιὸ πολὺ καὶ λίγο ἀκόμα νὰ ξεφύγῃ τὸ πιστόλι ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Ἑλλεν! Ἀνοίγει τὸ ντουλάπι καὶ φαίνονται πῶτα δυὸ γουρλωμένα μεγάλα μάτια, ὕστερα ἕνα γυαλιστερό μαῦρο πρόσωπο, κατόπιν ἕνα μεγάλο κομμάτι σοκολάτας καὶ τελευταίος ὀλάκερος...ὁ Τζίμ Γκάφας!

—Πῶς βρέθηκες ἐδῶ; τὸν ρωτᾷ τὸ Γεράκι.

—Ἦρθα νὰ κάνω... ἔρευνα!, λέει ἐκεῖνος. Βρῆκα τὴν εὐκαιρία ὅταν κρεμάσανε τὴν Ἑλλεν καὶ τῶσκάσα. Καθὼς ἔφτασα λοιπὸν ἐδῶ, μπῆκα σ' αὐτὸ τὸ ντουλάπι κι' ἔπεσα...μὲ τὰ μούτρα σ' αὐτὴ τὴν κομματάρα τὴν σοκολάτα. Δὲν ἤθελα νὰ...πεθάνω νηστικός!

Τὸ Γεράκι σηκώνει τὸ χέρι καὶ τοῦ δίνει μιὰ πολὺ-πολὺ ἐλαφριά καρπαζιά.

—Θὰ σοῦ ἔδινά δυνατώτερον, τοῦ λέει. Ἀλλὰ φοβᾶμαι μὴ σὲ διαλύσω! Ἐμπρός! Δρόμο! Νὰ δοῦμε πῶς θὰ γλυστρήσουμε ἀπὸ ἐδῶ μέσα!

Τὰ τοιαῦτα τοιαυτὰ καὶ διὰ κινδυνεύουν νὰ ψηθοῦν ζωντανά.

ΤΩΡΑ ἀκούγονται πάλι νὰ πλησιάζουν οἱ φωνὲς τῶν λυσσασμένων Γιαπωνέζων. Σπᾶνε τὴ μιὰ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄλλη τὶς πόρτες καὶ τοὺς ξυγώνουν. Τὸ θρυλικὸ Γεράκι ρίχνει μιὰ ματιά γύρω του.

—Θὰ φύγουμε ἀπ' αὐτὸ τὸ παράθυρο!, λέει καὶ δείχνει ἕνα φεγγίτη πού βρίσκεται ψηλά, κοντὰ στὸ ταβάνι. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος.

Καὶ τινάζει τὰ πόδια του καὶ φτάνει τὸ φεγγίτη. Μὲ μιὰ γροθιά τσακίζει τὰ τζάμια, ξεριζώνει μερικά σταυρωτὰ σίδερα πού ἔχουν τοποθετηθῇ ἐκεῖ γιὰ ἀσφάλεια καὶ ὁ δρόμος εἶναι ἐλεύθερος. Βοηθάει τὰ δυὸ παιδιὰ νὰ σκαρφαλώσουν ὥς ἐκεῖ πάνω καὶ ὁ ἕνας ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο πηδᾶνε ἔξω. Βρίσκονται σὲ μιὰ πάροδο, πού φέρνει πρὸς τὴν κεντρικὴ πλατεία. Τὸ Γεράκι πού δὲν μπορεῖ νὰ ἐμφανισθῇ μὲ τὴν μπλε φόρμα καὶ τὴν κόκκινη μπέρτα στοὺς δρόμους, φέρνει τὸ δαχτυλίδι μὲ τὴν πράσινη πέτρα στὸ στόμα καὶ ἔξαναγίνεται... Γιαπωνέζος. Ἀλλὰ δὲν τοῦ ἀρέσει αὐτό. Βιαστικά, καθὼς τρέχουν, πετάει τὸ κιμονὸ πού φοράει, καθαρίζει τὸ πρόσωπό του ἀπὸ τὶς πλαστικές οὐσίες καὶ παίρνει πιά τὴν πραγματικὴ του ἐμφάνισι. Γίνεται πάλι ὁ Μὰκ Ντάννυ, τὸ παιδί μὲ τὴν

ἄφοβη ψυχὴ καὶ τὸ γεροδε-
μένο κορμί.

—Ἐρχονται!, φωνάζει ἡ
Ἑλλεν καθὼς τρέχουν. Προ-
σοχὴ γιὰτὶ μᾶς ρίχνουν!

Πραγματικά μερικές σφαί-
ρες σφυρίζουν πάνω ἀπὸ τὰ
κεφάλια τους. Στρίβουν σὲ
μιὰ γωνιά, τρυπώνουν σ' ἓναν
καινούργιο δρόμο καὶ βλέπουν
ἕνα αὐτοκίνητο μὲ σβυστὰ
φῶτα κρυμμένο πίσω ἀπὸ με-
ρικὰ δέντρα.

—Θαρρῶ πὼς βοήθηκε ἡ
λύσι!, λέει ὁ Μάκ. Ἐλάτε μα-
ζί μου!

Μὲ μεγάλα βήματα τρέχει
στὸ αὐτοκίνητο. Δὲν ὑπάρ-
χει σωφὲρ. Ὁ ὁδηγὸς τοῦ σί-
γουρα κάπου ἐδῶ γύρω θὰ
βρίσκεται, ἴσως διασκεδάζει
στὸ μπάρ πού βρίσκεται ἐ-
κατὸ μέτρα πιὸ κεῖ. Τὰ τρία
παιδιά σαλτάρουν στὸ αὐτο-
κίνητο. Ὁ Μάκ πιάνει τὸ τι-
μόνι καὶ πατάει τὸ γκάζι. Τὸ
μοτέρ μουγγρίζει καὶ τὸ αὐ-
τοκίνητο ξεκινάει.

—Πῶ! Πῶ!, ξεφωνίζει ὁ
Γκάφας πού ἔχει καθίσει στὸ
πίσω του μέρος. Ἐδῶ εἶναι ὁ-
λάκερο ὀπλοστάσιο. Εἶναι γε-
μάτο αὐτόματα καὶ σφαῖρες!

—Τόσο τὸ καλύτερο!, λέει
μὲ σφιχτὰ δόντια τὸ παιδί.
Τὸ αὐτοκίνητο εἶναι σίγου-
ρα τῆς συμμορίας τοῦ «Μπλε
Παγωνιοῦ». Κάτι θὰ σκαρώ-
νανε ἀπόψε! Ὁ ὁδηγὸς τοῦ
θάναι στὶς «Γαλάζιες Κερα-
σιές», ἀλλὰ θὰ φάγνη ὕστερα
ἄδικα νὰ βρῇ τ' ἀμάξι του.

Τὸ αὐτοκίνητο στὰ χέρια
τοῦ τολμηροῦ παιδιοῦ κάνει
πτερά. Διασχίζει σὰν ἀστρα-

πὴ τοὺς στενοὺς δρόμους τῆς
συνοικίας αὐτῆς τοῦ Τόκιο
καὶ ὁλοένα ζυγώνει πρὸς τὸ
κέντρο τῆς πόλεως. Ὅμως
ξαφνικά καὶ γίνεται καὶ τὰ
τρία ἡρώικα παιδιὰ βρίσκον-
ται πάλι σὲ δύσκολη θέσι.

Βροχὴ οἱ σφαῖρες ἀρχίζουν
νὰ πέφτουν γύρω τους. Εἶναι
ἕνας καταγιγισμὸς πυρὸς. Τὰ
κρυστάλλα τσεκίζονται μὲ θό-
ρυβο, τὸ καπὸ κινδυνεύει νὰ
γίνῃ κόσκινο καὶ τὰ δυὸ μπρο-
στινὰ λάστιχα τρυτάνε καὶ
ξεφουσκώνουν σφυρίζοντας.

—Μᾶς παρακολούθησαν μὲ
ἄλλο αὐτοκίνητο!, λέει ἡ Ἑλ-
λεν. Μᾶς παρακολούθησαν καὶ
βγήκαν μπροστὰ μας. Νά
τους! Ἀπὸ ἐκεῖ μᾶς ρίχνουν.

Πραγματικά, στὴν ἀπέναν-
τι διασταύρωσι ἔχει σταμα-
τήσῃ ἕνα μεγάλο μαῦρο αὐ-
τοκίνητο καὶ ἀπὸ τὰ παρά-
θυρά του βγαίνουν γλῶσσες
φωτῆας.

—Τὰ ὅπλα, Τζίμι!, διατά-
ζει ὁ Μάκ καὶ πατάει τὸ φρέ-
νο.

Ὁ ἀραπάκος μὲ γοργὲς κι-
νήσεις πασσάρει στοὺς φί-
λους του ἀπὸ ἕνα αὐτόματο.
Τὰ τρία παιδιὰ, ὠπλισμένα
τώρα, πηδούν ἐξω ἀπὸ τὸ σα-
ραβαλιασμένο αὐτοκίνητο καὶ
τὰ ὅπλα τους ἀρχίζουν νὰ
κελαϊδοῦν γλυκά. Τὸ αὐτοκί-
νητο τῶν Γιαπωνέζων γίνεται
μὲ τὴ σειρὰ του τώρα κι' αὐ-
τὸ σαράβαλο. Ἀπειλητικὲς
σκιῆς ὅμως γεμίζουν τὸ δρό-
μο. Ἐνα καινούργιο αὐτοκί-
νητο ἔρχεται κι' ἀδειάζει μιὰ
καινούργια ὁμάδα Γιαπωνέ-
ζων.

‘Ο Μάκ βλέπει πώς ό κίνδυνος από στιγμή σέ στιγμή γίνεται μεγαλύτερος. Σέ λίγο θά τους κυκλώσουν. Καθώς είναι πεσμένος μέ τήν κοιλιά στό χῶμα καί ρίχνει κατά τό μέρος τής συμμορίας, κυττάζει γύρω του. Μερικά θήματα πιό έκεί υπάρχει ένα απομονωμένο ξύλινο σπίτι πού φαίνεται άκατοίκητο.

—Πρός τά έκεί, παιδιά!, φωνάζει. Θά τρυπώσουμε σ’ αυτό τό σπίτι καί ό Θεός βοηθός!

Σέρνονται τά φίδια, πυροβολούν, οί σφαίρες πέφτουν βροχή γύρω τους, αλλά τά καταφέρνουν. Φτάνουν στό χαμηλό σπίτι. ‘Η πόρτα είναι μισάνοιχτη. Μπαίνουν μέσα καί τήν μανταλώνουν. Τό σπίτι είναι πραγματικά άκατοίκητο. Είναι δυό καμαρούλες χωρίς καμμιά επίπλωσι. ‘Ο Μάκ σαλτάρει στό παράθυρο πού βλέπει στό δρόμο. Κοιματιάζει τό τζάμι καί περνάει τήν κάννη του αυτόμάτου έξω. Οί Γιαπωνέζοι πού έχουν πλησιάσει τήν πόρτα γαζώνονται από τίς σφαίρες του άτρόμητου παιδιού. ‘Η “Έλλην κι’ ό Τζιμ έχουν πιάσει τό άλλο παράθυρο. Τά όπλα τους καθαρίζουν άδιάκοπα. ‘Αλλά οί συμμορίτες είναι άμέτρητοι. ‘Ο δρόμος έχει γεμίσει νεκρούς καί πληγωμένους κι’ εκείνοι εξακολουθούν νά επιτίθενται κατά κύματα. Οί σφαίρες σφυρίζουν δεξιά κι’ άριστερά σά λυσσασμέ-

νες σφήκες, αλλά τά τρία παιδιά, ταμπουρωμένα καθώς είναι, δέν παθαίνουν τίποτα...

‘Η σκληρή μάχη συνεχίζεται κάμποσην ώρα. Κι’ ύστερα ξαφνικά γίνεται ήσυχία.

—Τούς φάγαμε τό μάτι!, φωνάζει ένθουσιασμένος ό άρπακάς.

—Μακάρι νά είναι αυτό!, κάνει άνήσυχος ό Μάκ.

‘Από τή θέσι του βλέπει μερικές σκιές νά γλιστρούν γύρω από τό σπίτι. Σημαδεύει κάποιον. ‘Αλλά άπάντησι δέν έρχεται. ‘Η θареιά σιωπή, πού είναι γεμάτη άπειλή, εξακολουθεί πάντοτε.

—Μάκ!, ξεφωνίζει ή “Έλλην. Θά μάς κάψουν ζωντανούς! Κυττάξε!

Τό παιδί κυττάζει. Γλώσσες φωτιάς ξεπετάγονται από τομα από παντού. Έχουν ρίξει δενζίνη γύρω από τό σπίτι καί οί φλόγες τό άγκαλιάζουν σέ μιá θανάσιμη περιπίτυξι. Τό ξύλινο σπίτι σέ λίγο καί μαζί μ’ αυτό τά τρία παιδιά, θά γίνουν στάχτη.

—Τώρα θαρρώ πώς τήν πάθαμε!, λέει μελαγχολικά ό άρπακάς. Θά ψηθούμε σάν τά ποντίκια...

—“Οχι όκόμα!, γρυλλίζει μέ σφίχτα δόντια ό Μάκ. Μη χάνετε τό θόρρο σας!

‘Ένα άπαίσιο γέλιο έρχεται σάν άπάντησι από τό δρόμο. Τό παιδί τό άναγνωρίζει άμέσως. Είναι ό Φουκακούσα - Ζοζή, ό Γιαπωνέζος κακούργος μέ τά φιδίσια μάτια, πού γελάει...

ΥΤΙΣ 27 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

(3 Σεπτεμβρίου για τις Έπαρχίες)

Θα κυκλοφορήση ένα νέο εβδομαδιαίο ανάγνωσμα, που θα κάνει την καρδιά κάθε Έλληνόπουλου να χτυπήσει γοργά από συγκίνηση, ένθουςιασμό και χαρά! Θα κυκλοφορήσει ο

T ★ ★ ★ ★ P

"Ένα σωστό πανόραμα πλοκής, περιπετειών, ήρωισμού, μυστηρίου, αυτοθυσίας και ευγενών αισθημάτων!

T ★ ★ ★ ★ P

"Ένα υπέροχο ανάγνωσμα, που θα ξετρελλάνει ακόμα και τους πιο δύσκολους αναγνώστες περιπετειών! Κυκλοφορεί την

Παρασκευή, 27 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

(3 Σεπτεμβρίου για τις Έπαρχίες)

Υ.Γ.: Στο επόμενο τεύχος του «Γερακιού» θα μάθετε ποιός ακριβώς είναι ο τίτλος του νέου αναγνώσματος!

ΓΕΡΑΚΙ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩ- ΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 ♦ 'Αριθ. 14 ♦ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, 'Αριστέι-
δου 174, Προϊστ. Τυπ.: Α. Χατζηδασυλείου, 'Αμαζόνων 25

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) Τὸ Παιδί τοῦ Μυστηρίου	7) Τὸ Φοβερὸ Μυστικὸ
2) Τὸ Γεράκι συντρίβει	8) Ὁ 'Αόρατος Θάνατος.
3) Τὸ 'Ιπτάμενο Παιδί	9) Ὁ Τζιὺ Γκάφτερ 'Ανιάνει.
4) Τιτανομαχία	10) Οἱ Κίτρινοι Δαίμονες.
5) Ὁ Προστάτης τοῦ Κόσμου	11) Στὰ γέδια τῶν Εὐσεβοδέσμων
6) Τὸ Μαῦρο καὶ τὸ Ἄσπρο
Γεράκι	12) Ὁ Μυστηριώδης Φυλακισμένος
	13) Τὸ Μηνάνημα τοῦ Ὁλέθρου.
	14) Τὸ Θαῦμα τοῦ Σώζει.

Στὸ ἐπόμενο τεῦχος, τὸ 15, πὺ κυκλοφορεῖ
τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μετ' τὸν τίτλο:

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

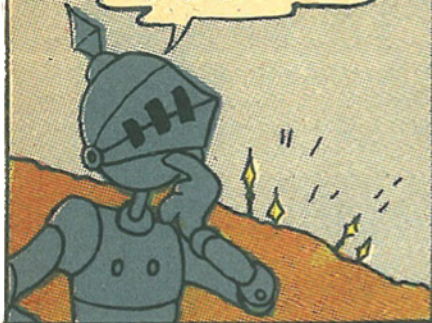
Τὰ τρία τολμηρὰ παιδιὰ συνεχίζουν τὸν ἀγῶνα τους
γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ἡρώποτης ἀπὸ τὴν τρομε-
ρὴ ὀργάνωσι τοῦ «Μπλε Πιγώνιου» καὶ τὸ Γεράκι
συναντᾷ τὸ μεγαλύτερο κίνδυνον τῆς ζωῆς του μέπα
σὲ μιὰ φριχτὴ ζούγκλα ἐνὸς γιαπωνέζικου νησιοῦ.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ συναρπαστικὰ τεύχη τοῦ «Γερα-
κιού»!

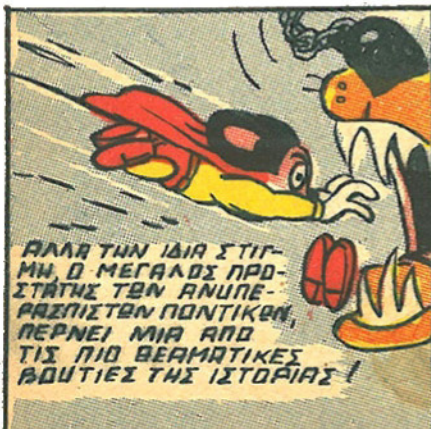
Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ.

ΤΙ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΚΡΑΤΟΙ! ΣΑ ΝΑ
ΔΟΥΛΕΥΕΙ ΚΑΝΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΠΕΤΑ-
ΛΟΤΗΡΙΟ!

ΕΝΔΕ-
ΛΕΜΑ Ο ΜΠΕΣ ΜΑΣ, ΒΛΕΠΕΙ ΜΕ ΑΓΕΝ-
Α ΤΗΝ ΚΟΡΦΗ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ ΝΑΛΟΥΝΑ

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ! Η ΑΝΩΣΙΑ ΔΑ ΕΦΥΓΕ.
ΚΑΛΗ ΟΡΕΞΗ ΚΑΛΟ ΜΟΥ ΛΙΟΝΤΑ-
ΡΙ!

ΑΛΛΑ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΣΤΙΓ-
ΜΗ, Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΡΟ-
ΣΤΑΤΗΣ ΤΩΝ ΑΝΥΠΕ-
ΡΑΣΤΕΥΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ,
ΠΕΡΝΕΙ ΜΙΑ ΑΠΟ
ΤΙΣ ΠΙΟ ΒΕΒΗΜΑΤΙΚΕΣ
ΒΟΥΤΙΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ!

